

Chod'k jaslíam

Z pažite s pastiermi
chod'k jaslíam, v očiach plam,
nechže ťa nespantá kýs' márný mam.
Nezostaň v prítmí stáť,
kdes' za dvermi,
v údive presvätom
zohni si kolená,
na spásu noc je dnes
velebne zvolená...
Chór zvučí pod nebom oslavných ód...
Ty nedbaj únavy,
k jaslíam len chod'.

Počuješ šalmaje
jak ohlas Božích slov,
dozníeva, chveje sa spev anjelov...
Jak by dnes rozovrel raj veraje,
akoby nebesá i hviezdy spievali,
– žiale a bolesti
uprchli do diali...
zvestujú Božieho spasenia zrod.
Pokiaľ Ho nenájdeš,
chod' len a chod'!

Michal Slavka
zo zbierky *Vlhké šlapaje*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

1.1.

Milosť vychováva a trestá

Zjavenie 3,19

„Ja všetkých, ktorýchkoľvek milujem, vychovávam a trestám“ (Zj 3,19)

Aký pyšný a arogantný bol Saul. Kruťo prenasledoval kresťanov a veril, že Boh je s ním veľmi spokojný. A potom sa stretol s Ježišom a v jeho srdci došlo k obrovskej premene, starý Saul zomrel a znovuzrodil sa Pavel, učeník horlivý, hotový položiť pre Pána i život. Jeho šťastie spočívalo v každodennom zápase o vieru mnohých, v utrpení pre Krista. Nič nemohlo byť dôležitejšie ako Ježišova vôľa! **„A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal“** (Fil 3,7-8). Úžasný vzor učeníka Pána Ježiša.

Myslíme si snáď, že učenici boli len tí prví dvanásti? Myslíme si snáď, že takúto oddanosť Kristovi, akú žil Pavel, od nás, kresťanov 21.storočia, Boh nežiada?! Ój, nie! Ježiš hovorí so všetkou vážnosťou i nám: **„Ak niekto chce prísť za Mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje Ma“** (Mt 16,24). Čo je obsahom kríža, ktorý má Pán Ježiš na myslí? Utrpenie pre Jeho meno: prenasledovanie, väznenie, mučenie... Nie sú to choroby ani osobné tragédie, ktoré niektorí kresťania pokladajú za kríž od Otca. V Písme nikde nie je napísané: koho Boh miluje, toho krížom navštevuje. **Veď Pís-**

mo hovorí, že „Len dobrý údel a dokonaly dar pochádza zhora od Otca svetiel“ (Jak 1,17).

Žijeme v posledných časoch. Viera horlivosti a poslušnosti Bohu sa stala vzácnou. A viera postavená na Skale menom Ježiš, ktorú žiadne búrky, a teda ani súčasný mor, nezničia, ktorú ani múry pekelné by nemali premôcť? (Luther). Už na prvý pohľad vidieť, že sa naplňa Ježišovo prorocké slovo: **„Ale keď príde Syn človeka, či nájde vieru na zemi?“** (Lk 18,8). Netreba mať na to vysokú školu, aby sme nevideli obrovskú duchovnú krízu kresťanstva. I v evanjelickej cirkvi. Mnohí kresťania sa uspokojia s mŕtvymi náboženskými obradmi. Áno, je to pohodlné. Následky sú však kruté, lebo Ježiš sa k takejto svojvoľnej a vlašnej viere nepriznáva. Z úst Božích zaznieva prísne varovanie pre všetkých nás – pre Boží ľud posledných časov: **„Takto, že si vlašný, že nie si ani horúci, ani studený, vyplujem ťa z úst“** (Zj 3,16) **„a nevieš, že si biedny, úbohý, chudobný, slepý, nahý“** (Zj 3,17). **„...radím ti, kúp si odo Mňa ohňom prepáleného zlata, aby si zbohatol, biele rúcho, aby si sa odel, aby sa neukazovala hanba tvojej nahoty, a kúp si kolýriovej masti pomazať si oči, aby si videl“** (Zj 3,17-18).

Bratia, sestry! Milosti čas končí! Hlas z Golgoty stále volá, túži zachrániť čo najviac duší, **„aby každý, kto verí v Neho, nezahynul!“** (Jn 3,16). Započúvajme sa do týchto slov, v ich prítomnosti cítiť lásku Otca k nám všetkým: **„Ja všetkých, ktorýchkoľvek milujem, vychová-**

vam a trestám. Rozhorli sa teda a kajaj sa! Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere. Vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so Mnou“ (Zj 3,19-20).

A tomu spoločnému stolovaniu s naším milujúcim Bohom nebude konca kraja v krajine, kde už nebude panovať zlo ani temnota. Dajme sa zachrániť!

Rozhovor: O naliehavej výzve Ježiša opustiť márnosti sveta, vydať sa cestou svätosti.

Svedectvo: Neváhajme sa povzbudiť – zdieľať s osobnými skúsenosťami v Božej výchove, ide o život!

Modlitba: *Pane, zmiluj sa nad nami, daj nám odvahu opustiť všetko, čo vedie do zahynutia. Otvor nám oči, aby sme videli svoju biedu. Odpusť nám našu svojvôľu. Túžime žiť s Tebou, navždy. Amen.*

Danka Zubčáková

Prosme za: Školstvo. Aby boli deti vychovávané Bohom a učitelia tiež.

8.1.

Pán Ježiš sa zjavil ako stelesnená milosť

Ján 1,17

Pán Boh skrze Mojžiša poslal nariadenia pre Svoj vyvolený ľud, aby ich ochránil pred ich vlastnou hriešnosťou. Boli to mantinely, ktoré ich mali usmerňovať a ukazovať správnu cestu. Vedel však aj to, že človek s hriešnym srdcom ich ťažko naplní, lebo keby aj dodržal tých 9 prikázaní, a v jednom by zlyhal, môže začať odznova. Potom tu boli obeť nevinných zvierat, ktoré zomierali za človeka. Tiež taká barla pre zdravý život. Toto

by však mohlo trvať až po dnes a až po zaniknutie zeme, lebo padlý človek potrebuje každodenné očistenie od svojich previnení voči Bohu a svojim blízkym.

Pán Boh však nenechal človeka v štiachu, a neváhal dať Svojho milovaného Syna ako pravú, bezchybnú obeť raz a navždy.

Pán Ježiš prišiel na zem ako stelesnené Slovo, ale zároveň to najnádhernšie – ako stelesnená Milosť. Lebo skrze Neho sme dostali my všetci milosť, hoci sme boli odsúdení na smrť. Možno to niekedy až tak neprecítíme, čo to bolo z Jeho strany. Hovoríme, áno, zomrel ukrižovaný, trpel za nás, vyslobodil nás z otroctva hriechu – ale prežili sme to naozaj vo svojom srdci? Máme z toho zimomriavky, chápeme to naozaj do hĺbky?

Myslím, že na to môže byť aj taká skúška v našom živote: Som aj ja milosrdný voči druhým? Viem sa za nich obetovať – aspoň pár minút zo svojho života? Pomôcť druhému, zdvihnúť padnutého, dotknúť sa chorého??? Toto by nás mohlo prebrať z našej letargie náboženstva a vrátiť sa k pravému zdroju nášho života - Pánovi Ježišovi, lebo iba On nám pomôcť posunúť sa bližšie k naplneniu Božej vôle v našich životoch. Túžme aj my byť taký milostiplní, akým bol náš Majster, aj keď možno nebudeme vždy pochopení a môžu nás aj vysmiať. Ale to by nás nemalo trápiť, lebo vieme, Komu sme uverili!

Modlitba: *Drahý Pane Ježišu, Ty stelesnené Slovo i milosť, pomáhaj nám na našej duchovnej ceste, aby sme boli Tvojimi vernými nasledovníkmi a konali tak, ako si konal Ty. Daj nám milosrdné srdce voči druhým, aby sme im mohli v láske slúžiť a pomáhať! Amen.*

Svedectvo: ako sa v mojom živote prejavuje milosrdenstvo voči blížnym.

Prosme za očistenie a posvätenie, aby sa z nás stali naozaj milostiplní veriaci

Alica Pipperová

15.1.

Milosť aj zatrasie slovami

Matúš 23,33

Pána Ježiša poznáme ako láskavého k ľuďom. Jeho smrť na kríži bola vrcholom Jeho milujúceho vzťahu k nám. Napriek našim nedostatkom, chybám, zlozvykom a aj zlým skutkom sa nezastavil pod Golgotou, ani na chvíľu nerozmýšľal, či ísť na kríž, alebo nejst'. Živo si vieme predstaviť nášho Spasiteľa aj v okamihu, keď k Nemu prinášali deti a On napriek tomu, že nemal času nazvyš, On ich bral na ruky a žehnal im (Mk 10,13-16). Ak poznáme takéhoto Ježiša, potom aj pri predstavách najznámejšieho 23. žalmu o tom, ako pôjdeme trebárs i temným údolím (v. 4), raz aj tým asi najtemnejším, s nami bude práve On, Pán Boh vo Svojej druhej osobe, ktorý je láska, navyše láska. Takéhoto Ho poznáme a takého Ho aj očakávame.

Lenže Pán Ježiš nie je iba lacný slniečkar, ktorý na všetko blahosklonne prikyvuje a negatívne veci pre Svoju podstatu v láske nevidí, alebo si pred nimi prítvára oči! My predsa poznáme toho istého Ježiša aj ako v chráme s krikom a bičom v ruke prevracia stoly peňazomencom (Mt 21,12-17). Alebo v náročnom rozhovore s farizejmi rozhorčene dvíha intenzitu svojho hlasu pri 8-násobnom **Beda!** na ich stranu, až Jeho reč vyvrcho-

lí zvolaním: „**Ach, vy hadi, vreteničie plemeno!**“

Farizeji pod pôvodným slovom „**hadi**“ (v zmysle ich výkladu pádu človeka z 1M 3,1n) dobre rozumeli, že im hovorí vlastne: „**Vy diabli!**“ „**Vy jedovaté zmije!**“ Iste nás zaráža forma týchto tvrdých, pejoratívnych, ba až vulgárnych slov. Vieme si predstaviť, že by sme ich bežne používali v kontakte s druhými ľuďmi? Povieme, že kresťan by sa mal varovať podobných slov... Ale – prečo ich teda použil, ba možno aj častejšie používal Pán Ježiš?

Určite okrem toho, že v minulosti bolo medzi ľuďmi celkom odlišné kultúrne vnímanie jazyka, ako máme nastavené my dnes v slušnej spoločnosti, k tvrdým slovám na dresu farizejov Ho doviedla Jeho božská spravodlivosť. A spravodlivosť nie je iba benevolentná a slepá, ako by sme radi chceli, najmä ak sa týka nás. Spravodlivosť musí byť absolútne objektívna, nemôže si vyberať, komu prepáči, nad kým privrie oči a nad kým nie. Ba dokonca niekedy môže od niekoho vyžadovať viac, najmä, ak mu bolo viac dané (Jk 3,1).

Presne tak by sa čakalo aj v živote ľudí, ktorí študovali Boží zákon, ktorí o ňom učili druhých ľudí, ktorí ho teda viac poznali. Takými boli farizeji, a aj zákonníci. Lenže práve oni boli problémom – vo svojej samospravodlivosti sa mnohí z nich vôbec nedržali prikázaní a zákonov, ktoré žiadali od iných. V ich konaní voči druhým rástla a mohutnela nahnevaná spravodlivosť. Boli nahnevaní na iných, ale sami seba videli ako spravodlivých.

Dnes sme to práve my, kresťania, ktorí poznáme Boží zákon. Sme veľmi blízko pozície farizejov a zákonníkov z Ježišo-

vých čias. Buďme skúmateľmi Jeho zákona a Jeho vôle, následne aj činiteľmi. Len tak svet spozná, že sme naozaj Kristovi nasledovníci (J 13,35).

Nám je však presne tak, ako farizejom vtedy, veľmi príťažlivé stavať sa do pozície tých, ktorí hodnotia druhých a keď nám niečo nevyhovuje, vieme dať najavo svoju nahnevanú spravodlivosť. Potom ale aj nám hrozí, že budeme stáť tragicky vedľa. Sami budeme síce poznať Krista, aj Jeho zákon, učenie, no nebudeme Ho mať „v krvi“. Kristus sa nebude prejavovať v našich myšlienkach, slovách, skutkoch, v našom živote. Nechcel by som, aby nám kvôli našej samospravodlivej chybe na súde zaznelo Jeho tvrdé slovo (Mt 25,41).

Pán Ježiš je milostivý, no vie byť aj spravodlivo tvrdý. Nie, nie je iba blahosklonný a naivný bôžik, ktorého si ľahko získame nejakým darom a prekabátíme Ho. Je spravodlivý, pravdivo vidí náš život, naše orientovanie, ale zároveň nám dáva možnosť obrátiť sa, skutočne sa obrátiť a dosiahnuť tak Jeho milosť voči nám – napriek našim chybám a nesprávnym rozhodnutiam.

Luboslav Beňo

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za Tvoje slová, aj keď zatrasú. Vieme, že to robíš z lásky a milosti. Ďakujeme, že nás vedieš cestou pokory, lebo tá lieči vzťahy a otvára priestor lásky. Amen.*

Svedectvo: Ako ma priviedlo napomenutie k milosti.

Rozhovor: Aký bol vlastne Ježiš? Akými spôsobmi viedol k milosti?

Podporujme sa: Napomínaním v láske.

Prosme za: Presbyterov, aby sa vedeli navzájom duchovne budovať a spoločne viesť zbor ku zdraviu.

22.1.

Milosť nielen prijímať, ale aj dávať Matúš 18,23-35

Sme dlžníci lásky. Práve pozerám film „Doktor z hôr“ a uvedomujem si, že jeho tvorcovia vedeli aj niečo z Biblie. Vedeli že najväčší problém ľudských vzťahov je v láske a podstatou lásky je odpúšťanie. A vedeli aj to, že riešenie tohto problému nie je nijaká ľahká úloha – najmä preto, že je poškodená pamäť nášho srdca: veľmi dobre si pamätáme svojich dlžníkov, ale menej si pamätáme svoje dlhy. Neuvedomujeme si, že sme veľkými dlžníkmi lásky voči ľuďom, aj voči Pánu Bohu. Neuvedomujeme si, aké veľké je „manko“ lásky v našom srdci, ktoré odhalí iba náhodná a nečakaná kontrola zhora. Ináč si hospodárime veselo iba vo svoj prospech. Preto nám to Pán Ježiš pripomína aj týmto podobenstvom. Vyprovokoval ho Peter, ktorý si tiež viacej pamätal svojich dlžníkov, ako veriteľov.

Láska nie je nijaká romantika, ale tvrdá realita. Je podstatou stvorenia a jej funkčnosť je v tom, že spúšťa reťazovú reakciu: Mne odpúšťa Boh, ja odpúšťam mojím dlžníkom, oni zase odpúšťajú ich dlžníkom... A problém nastáva vtedy, ak je táto reťazová reakcia prerušená, čo sa stáva pravidelne. Pretože chyba je v našom srdci, ktoré je mŕtve pre lásku.

Pán Boh dal Svojho Syna, Jeho život, aby toto manko odstránil, napravil. Aby vytvoril podmienky na obnovenie tej reťazovej reakcie lásky. A Pán Ježiš začal aj tým, že nám pripomenul naše manko, že nám pripomenul našu zodpovednosť za lásku, že nám pripomenul aj účtovanie Kráľa. A všeličo iné.

Dobrou správou pre nás je správa o tom, že Kráľovstvo nebeské je založené na láske a odpustení, na milosti Kráľa. Že tá láska a tá milosť je nesmierne bohatá a zakrýva všetky naše dlhy lásky... To je dobrá správa – evanjelium.

Horšou správou je obvinenie. Dlh je oveľa väčší, ako sme si mysleli. Taký veľký, že keď ho máme zaplatiť, neostane nám nič... My zmýšľame ako daňovní poplatníci (Lewis). Vyrubia mi nejaký poplatok, ja ho zaplatím a so zbytkom si urobím podľa svojho uváženia. Nevedomujeme si, že vo vzťahu k nášmu Stvoriteľovi je to ináč. Keď máme zaplatiť dlh voči Kráľovi, neostane nám nič, dokonca ani najbližšia rodina. Všetko, čo máme, je dar Boží. On je majiteľom a Kráľom a Pánom – už či sa nám to páči, alebo nie. Každý človek je služobníkom veľkého Kráľa – Stvoriteľa.

A ďalším odkazom je pripomenutie práve tej reťazovej reakcie lásky a našej úlohy pri jej udržaní v chode. Sotva skončí inventúra našej lásky, sotva sme si vypočuli výrok o veľkosti manka a sotva sme si vypočuli úžasné slová o odpustení celého dlhu – stretávame človeka. Spolu-človeka – blížneho, nášho dlžníka. Práve ten nám prišiel do cesty, človek, ktorému sme preukázali sem-tam nejakú drobnosť... Takto a práve takto funguje reťazová reakcia lásky. A čo my urobíme? Hanba čo aj len vysloviť; spolu-sluhovia sú našim správaním pohoršení. Lebo to je aj náš problém a problém ľudských vzťahov – že totiž si lepšie pamätáme svojich dlžníkov, ako veriteľov.

Ježiš nám hovorí: „*Tak i môj Otec nebeský urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi jeho previnenia.*“ Odpustenie je spúšťačom reťazovej reakcie lásky. Ak mi bolo odpustené – aj

ja odpúšťam. Odpúšťam preto, lebo mne bolo odpustené a to omnoho viac, ako mne dlhujú všetci ľudia na celom svete a v celom mojom živote. Odpúšťam, lebo aj ja žijem jedine z odpustenia.

Pán Ježiš odpovedá na Petrovu zvedavosť. Na otázku, ktorou je naplnené aj naše srdce a naša myseľ. *Dokedy mám odpúšťať. A ešte tomu... neviem mu prísť ani na meno.* A Ježiš odpovedá: *Stále. A bez trpkosti. Každému! Lebo taká je láska.* Aspoň raz za týždeň si spomeň na Otcovu, Božiu lásku, ktorý Ti práve odpustil tvoje zlyhanie, tvoj dlh lásky... a tvoje srdce sa naučí pokore.

Jozef Grexa

Modlitba: *Odpusť, Bože, že neradi odpúšťame a tak dávame priestor pekle v našich životoch. Veď nás Tvojím Duchom, nech príde kráľovstvo Tvoje. Kráľovstvo aj odpustenia. Amen.*

Svedectvo: Ako som zažil/a slobodu, keď som odpustil/a.

Rozhovor: Komu nedokážeme odpustiť?

Podporujme sa: Svedectvami a modlitbami, aby sme boli ochotní odpúšťať.

Prosme za: Vzťahy v Cirkvi.

29.1.

Radujme sa z pokúšaní

Jakub 1,2

Bratia moji, pokladajte si za najväčšiu radosť, že prišli na vás rozličné pokúšania (Jakub 1,2).

Pri čítaní dnešného textu mi zarezovalo veľmi divné slovné spojenie – protirečenie (oxymoron): „**pokladajte si za najväčšiu radosť, že prišli na vás rozličné pokúšania**“, alebo, ako to výstižne pre-

kladá katolícky preklad: „**Bratia moji, pokladajte to len za radosť, keď podstúpíte všelijaké skúšky.**“ – Radovať sa, keď sme pokúšaní, keď na nás dolahnú skúšky a trápenia. Ako? Prečo? Nemalo by to byť o tom, že keď sme kresťania, všetko je vyriešené, život je bezproblémový, bezstarostný, nič sa nám nemôže stať? Často máme tieto falošné predstavy a ružové okuliare. No v momente, keď príde realita a vytriezvenie, tak sa naša viera rozkolíše, či dokonca aj zlyhá. Náhle niekto vážne ochorie, postihne nás tragédia, finančná či sociálna strata, zrada od blízkych ľudí, strach či depresia, rúca sa naša viera v „dobrého“ Boha? Sypú sa naše kresťanské istoty ako domček z karát?

Problém je v tom, že sa nám káže falošné evanjelium – v zmysle, že kresťanský život je prechádzka ružovou záhradou, že keď máme splnené svoje povinnosti (ako je členstvo v cirkvi, účasť na bohoslužbách a sviatostiach – aspoň občas, vyrovnané svoje finančné záväzky), tak všetko je vybavené a Pán Boh musí byť s nami spokojný. Prečo by sme mali trpieť a trápiť sa, keď nemusíme? Veď nie sme masochisti.

Tu si položíme otázku: či sme cirkevníci, alebo učenici. Lebo Pán Ježiš rozkázal Svojim učeníkom a nám všetkým, aby sme „činili učeníkov“ a učili ich zachovávať „**všetko, čo nám ON prikázal**“ (Mat 28,19). Cirkevníctvo, resp. len príslušnosť k nejakej cirkvi či denominácii bez znovu-narodenia a prijatia Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa, je žiaľ dokonalá diablove lož, ktoré je rozšírená medzi tradičným kresťanstvom. Jedným zo skúšobných kameňov pravosti našej viery v živého Boha je práve to, že sme pre svoju vieru prenasledovaní. Že aj táto skúsenosť je Božou milosťou a znamením Jeho živej a aktívnej prítomnosti.

Prečo je to *milosť a radosť prechádzať skúškami a pokúšaniami*? Z časti na to odpovedá sám Jakub, keď pokračuje: „**veď viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je zavŕšená skutkami, aby ste boli dokonalí, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku.**“ Naša takto osvedčená viera a dôvera v Pána vedie k vytrvalosti a tá sa prejavuje praktickými skutkami.

Tiež preto, lebo to veľmi jasne povedal Pán Ježiš: „**Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel skôr ako vás. Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho; keďže však nie ste zo sveta, ale ja som si vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí. Spomeňte si na slová, ktoré som vám povedal: ‚Sluha nie je väčší ako jeho pán.‘ Ak mňa prenasledovali, budú prenasledovať aj vás. Ak zachovávali moje slovo, budú zachovávať aj vaše**“ (J 15,18-20). Keď tým prešiel sám Boží Syn, prečo si myslíme, že nás to má minúť? Že sme lepší? Neutekajme pred utrpením pre meno Ježiša Krista. Naopak, ak máme byť „blázni pre Krista“, tak nech je tak. Veď potrebujeme, aby sa v nás ON sám oslávil, aby sme boli takým jasným a žiarivým svetlom, že si budú všetci, ktorí žijú v tme, zakrývať oči a budú sa snažiť to svetlo zhasiť. Diabol urobí všetko preto, aby nás zastavil. Ale nebojme sa, „**ten ktorý je v nás je väčší ako ten, ktorý je vo svete**“ (J 4,4).

„*Utrpenie je výborné hnojivo pre korene charakteru. Veľkým cieľom tohto života je charakter, lebo to je jediná vec, ktorá si ponesieme so sebou do večnosti. A získanie čo najlepšieho charakteru je cieľom našich skúšok.*“ Austin Phelps

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za pokušenia, ktoré na nás doliehajú. Ďakujeme, že nás učíš prijímať ich s radosťou a vďakou. Odpusť, keď v tom zlyhávame a sťažujeme sa. Amen.*

Svedectvo: Ako som videl/a, že obštat v pokušení mi pomohlo k duchovnému rastu.

Rozhovor: Aké pokúšania zažívame? Zvládame ich? Radujeme sa?

Podporujeme sa: V učeníctve. Čiňme učeníkmi ďalších a ďalších.

Prosme za: Cirkevné školy, aby v nich vyrastali učenici Ježiša Krista.

5.2.

Nezneužívať milosť

Júda 1,4

Pojem „milosť“ možno chápať dvomi spôsobmi:

Po prvé: ako charakter Boha, ktorý miluje a prijíma padlé ľudstvo na základe Svojich ustanovení a zaslúbení. Táto milosť je definovaná ako nezaslúžená láska, prijatie a odpustenie zo strany Pána Boha voči človeku.

Po druhé: „milosť“ môže byť definovaná, ako „viera raz a navždy daná svätým“. Teda Božím deťom, ktoré uverili v moc kríža a vo vzkriesenie Božieho Syna.

Júda tu píše o ľuďoch, ktorí zneužívajú túto milosť. Títo falošní učitelia využívajú milujúci a odpúšťajúci charakter Pána Boha na svoje vlastné sebecké účely, čo je podstatou ich hriechu – nezávislosť od Boha. Svojím spôsobom života zapierajú Krista. V slove „zaprieť“ počujeme vedomé odmietanie, doslova zrieknutie sa Pána Ježiša Krista. V 1. storočí išlo pre-

dovšetkým o oddelenie povolania od životného štýlu a spôsobu života. Vtedajší i neskorší gnosticizmus tvrdil, že človek je zachránený tajným poznaním anjelských sfér (tzv. aeónov), ktoré sú medzi vysokým, vzdialeným svätým Bohom a fyzickým stvorením. Spasenie sa stalo intelektuálnou záležitosťou a neovplyvňovalo životný štýl človeka. Júda tvrdo reaguje vo svojom liste na tento rozdiel medzi vierou a životom.

Preto je pre Júdu také dôležité, aby o tom písal. V 3. verši píše: „... **pocítil som, že je nevyhnutné napísať vám povzbudenie, aby ste zápasili za vieru, ktorá bola raz a navždy odovzdaná svätým.**“ A súčasťou tohto zápasu je poznať falošných učiteľov a nechať sa im zviazať. Väčšina Júdovho listu spočíva v jeho opise falošných učiteľov, ktorí premenili milosť na nemravnosť, a pre ktorých je pripravené večné zahynutie.

Stačí sa pozrieť na súčasné dianie vo svete a hneď je nám jasné, že tieto pravdy neboli nikdy praktickejšie ako dnes. Hriech prestal byť hriechom a beda človeku, ktorý v súčasnosti hovorí o hriechnosti človeka. Dnešný svet (a žiaľ, aj kresťanstvo) sa vyznačuje liberalizmom, odmietaním hriechu ako takého, individualizmom, ktorý nenesie zodpovednosť za nič a za nikoho. Naučili sme sa žiť svoju vieru sami pre seba, utvrďovať sa vo svojom rozmýšľaní svojou vlastnou pravdou a jej obhajovaním.

No cez Júdu sme konfrontovaní s vážnou otázkou: Nezneužívame milosť nášho Boha na výstrednosti (aby sme si mohli žiť, ako sa nám zachce) a nezapierame spôsobom svojho života nášho Pána Ježiša Krista?

Dietrich Bonhoeffer, luteránsky pastor, ktorý bol odsúdený na smrť za čias

nacistického Nemecka, nazval takéto správanie „lacná milosť“. Podľa Bonhoeffera je lacná milosť nepriateľom cirkvi. Je to milosť, ktorá nemá cenu, je to tovar ponúkaný pod cenu. Je to kázanie odpustenia bez pokánia, vysluhovanie Večere Pánovej bez vyznania hriechov. Je to milosť bez nasledovania, milosť bez kríža. Lacná milosť je milosť ako učenie, ako princíp. Znamená ospravedlnenie hriechu, nie hriešnika.

Drahá milosť je drahá – preto, lebo volá k nasledovaniu Ježiša Krista. Je milosťou, pretože ospravedľňuje hriešnika. Milosťou je preto, že Bohu nebol vlastný Syn príliš drahou cenou za náš život a vydal ho za nás. Bonhoeffer vystihol podstatu nasledovania Krista a pokory – oboje znamená opustenie seba, „svojej siete“, odklon od svojej vôle. To možno vykonať jedine so srdcom očisteným od pýchy a egoizmu, totiž so srdcom pokorným. Len čisté srdce dokáže opravdivo poznávať Boha a tiež opravdivo nesebecky milovať. Vskutku **„Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“** (Matúš 5,8).

Monika Beňová

Modlitba: *Odpusť, Bože, že často zneužívame Tvoju milosť. Dávaj nám na srdce, aby sme sa to odnaučili. Ved' nás životom tak, aby Tvoja milosť bola pre nás motiváciou k seba-obeti a službe. Amen.*

Svedectvo: Ako som pochopil/a, že zneužívanie milosti mi ubližuje.

Rozhovor: K čomu nás milosť motivuje? K vlačnosti, alebo k nasledovaniu Krista?

Podporujme sa: V správnom postoji k milosti, aby sme kvôli zneužívaniu neupadli do zatratenia.

Prosme za: ECAV, aby v nej ľudia mali správny postoj k milosti.

12.2.

Milosť hovorí: „Nehreš viac!“

Ján 8,11

Pamätám na čas, keď som spoznal Božiu milosť. Už som sa niekoľko rokov hlásil ku kresťanstvu, ale práve vtedy v mojom živote naplno ožilo Slovo z Rímskym 5,20: **„A keď sa rozhojnil hriech, ešte väčšmi sa rozhojnila milosť.“** Žil som v tom asi poldruha roka. Čo žil, vyžíval som sa! „Kúpal“ som sa v Božej milosti. Bola pre mňa všetkým. Presnejšie povedané – odpustenie bolo pre mňa všetkým. Nepodmienená náklonnosť tiež.

Boli to krásne časy, ale ku koncu som si stále viac uvedomoval, že do môjho života prichádza akési temno. Prišiel čas obrátiť list na ďalšiu kapitolu: Rímskym 6,1: **„Čo teda povieme? Máme zotrvať v hriechu, aby sa rozhojnila milosť?“**

Neviem, či ste si všimli, že epištola Rímskym popisuje rôzne etapy duchovného života. Skúste si ju pomaly prečítať a zamyslite sa, kde práve ste.

Ja som bol na konci piatej kapitoly a božou „náhodou“ som sa dostal na kresťanský tábor, kde vedúci rozprával o jeho období, keď prežíval takúto supermilosť, keď ani Bibliu nečítal, lebo je to vraj povinnosť. Tiež mu to trvalo nejakých 9 mesiacov. Ale to nie je dôležité. Každý máme svoje tempo.

Božia milosť je úplne zadarmo, ale úplne si nás privlastní, keď si privlastníme my ju. Inými slovami, Boh sám je láskou, teda aj milosťou. Keď prijímame milosť, tak prijímame Boha. A On je vládca. Teda začne vládnuť aj v našom srdci.

Nie je to však krutovláda, ale vzťah dobrého a láskavého panovníka, ktorý slúži Svojou múdrosťou a mocou, aby poddaných viedol k blahu sveta.

No a kde vládne On, tam hriech nemôže byť. Teda, keď prijmeme tú pravú milosť od Boha, hriech odchádza. Nie kvôli Zákonom, ale kvôli Pánovi. To je dôležité: Žiť vo vzťahu s Bohom, nie s literou predpisov. Samozrejme, aj zákon je dobrý. O tom sa dá čítať v 1.Timoteovi 1, ale len pravá milosť vedie k naozaj čistému životu. Nie milosť, ktorá toleruje hriech, ale milosť, ktorá spôsobuje, že nás hriech nemusí ovládať.

Áno, pravú milosť prijmeme vtedy, keď si uvedomíme, aký je hriech odporný a ako nás ovláda. Vtedy prosíme Boha, aby On vládol Svojou láskou a čistotou. A On má tú moc. Bolo by od Neho nemilosrdné nechať nás pod vládou hriechu.

A ešte jeden citát zo Slova večného života:

Rímskym 6,14: **Hriech totiž nebude panovať nad vami; lebo nie ste pod zákonom, ale pod milosťou.**

Modlitba: *Odpusť, Bože, že niekedy nás hriechy tešia, hoci by mali zarmucovať. Zmiluj sa nad nami a zbav nás takýchto postojov. Daj nám silu a motiváciu premeniť sa obnovením mysle. Daj nám plne pochopiť, že milosť nás zachraňuje pred hriechom. Amen.*

Svedectvo: Ako mi milosť pomohla zbaviť sa niektorých hriechov.

Rozhovor: Nestaviame sa niekedy k duchovnému životu v zmysle: „*Tu je zákon toto rob! Ale aj tak to nedokážeš, tak choď pre odpustenie a ži ako predtým, lebo sa aj tak nezmeníš.*“?

Podporujme sa: V správnom chápaní milosti, ktorá hovorí: „*Nehreš viac.*“

Prosme za: Bohoslužby. Aby boli čo najviac zjednotené s Písmom a šírila sa na nich pravá milosť.

Peter Dubec

19.2.

Milosť núti, aby sme s ňou vyšli na svetlo

Lukáš 8:43

Ježišov dotyk a problémy okolo neho. Ježiš nás upozorňuje na dôležitú stránku viery: viera nie je ani skrytá, ani tajná, ale verejná vec. Pretože ani naše slabosti, zlyhania, trápenia, choroby nie sú tajnou vecou, darmo ich zakrývame... A hovorí aj prečo je to takto správnejšie:

My ľudia, aj veriaci, len veľmi ťažko priznávame svoje slabosti. Aj choroby a trápenia – už či v rodine, či v osobnom živote – sa snažíme udržať v skrytosti. Len aby ľudia nevedeli a nevideli moje trápenie. Niekedy sa pošťaujeme najlepším priateľom, ale aj to s prosbou: prosím ťa, nehovor o tom pred nikým... a rozprávame, rozprávame, až otravujeme vzťah. Radšej sa pochváli úspechmi, výsledkami nášho snaženia. Ale – ako hovorí aj porekadlo – chorobu neskryješ. Ani trápenie, ani zlyhanie. Napokon sa všetko dostane na verejnosť.

Pán Ježiš nás upozorňuje na to, čo aj sami vieme, ale občas na to zabúdame, najmä keď je to vec chúlостivá: Že totiž zdieľaná bolesť je menšia, zdieľané trápenie je menšie ako skryté. A zdieľanie aj skrytých vecí – dnes tomu hovoríme aj transparentný život – zároveň pomáha získavať priateľov, prehľbuje priateľské vzťahy, pomáha vytvárať spoločenstvo ľudí, učí pokore a skromnosti. A pravdivosti.

A ešte dôležitejší je transparentný – prehľadný – život vo vzťahu k Pánu Ježišovi. Vo viere a nádeji. Tu bývame ešte väčší tajnostkári. Starší majú o tom skúsenosť z doby socializmu, kedy skrývali

svoj vzťah k Pánu Ježišovi, svoju vieru a nádej – zo strachu pred mocnými tohto sveta. Ale vzťah k Pánu Ježišovi aj dnes mnohí držia v skrytosti, pretože mnohí sa z prílišnej dôvery v Božiu pomoc vysmieávajú, považujú ju za fanatizmus, či dokonca detinskosť. Rozumný človek sa vraj má spoliehať len na seba, svoje sily, svoje známosti, svoj rozum a schopnosti.

Neviem, ako to bolo s tou ženou, ktorá prišla za Pánom Ježišom s dosť intímnu záležitosťou. Či aj vtedy bola dôvera v Ježišovu moc a pomoc považovaná za neistú vec – najmä ak Pán Ježiš nebol súčasťou vtedajšej úradne-verejnej zbožnosti. Jedno je isté, ako nám to znamenalo evanjelista, že sa snažila dotknúť Ježiša tajne, v skrytosti. Ježiš však práve aj na tejto príhode upozorňuje na to, že naša viera a dôvera v Neho nemá zostať iba súkromnou vecou, ale naopak. Má byť vecou verejnou, má sa stať svedectvom, ktoré pomáha aj druhým, aby v Neho uverili.

Tak trochu humorným nám pripadá Ježišovo vyšetovanie dotyku nemocnej. Aj učeníkom to tak pripadalo. Lenže – nie je dotyk ako dotyk. Je dotyk vo viere a dotyk bez viery, len zo zvedavosti, alebo pre atrakciu – že aj ja som bol pri tom, aj som bol blízko Ježiša, alebo niečo podobné. Dotyk viery je niečo úžasné a prekonáva všetky prekážky. Dokonca aj neistotu a pochybnosti. Upevňuje vieru a tá prináša niečo dôležité: pokoj. Choď v pokoji. Nažívaj v pokoji, lebo Ježiš je blízko, je s tebou.

Tu sú aktuálnymi Ježišove slová o tom, že my sme a máme byť soľou zeme, máme ozdravovať mienku verejnosti, máme upozorňovať na to, kde je pre človeka skutočná moc a pomoc. Preto ani ženin dotyk neostal v tajnosti.

Lebo to nebol len dotyk onej ženy, ale zároveň to bol aj Ježišov dotyk, ktorým bola uzdravená. Takže zo ženinho tajného dotyku sa stáva dvoj-dotyk. Človek sa dotýka Ježiša, už či verejne, či v skrytosti a tam, kde je viera, čo ako slabá, tam nasleduje aj dotyk Ježišov.

A to zverejnenie tajného dotyku došlo aj odmeny: **Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila.** Je reč aj o uzdravujúcej viere.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujem, Bože, že nás uzdravuješ. Odpusť, že si to niekedy nechávam pre seba. Daj, mi odvahu svedčiť o Tebe a priznávať s k Tvojmu dieľu a láske pred ľuďmi. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh dotlačil ku svedectvu.

Rozhovor: Koná Boh v našich životoch? Všímame si to? Hovoríme o tom druhým?

Podporujme sa: Posmeľujme sa navzájom ku svedectvu o Božích zázrakoch.

Prosme za: Mediálne programy Cirkvi.

26.2.

Milosť chce, aby sme ju hlásali

Luk 8,38-39

Pán Ježiš vidí človeka, ktorého roky trápia démoni tak, až z neho spravili divo žijúceho netvora, ktorého sa každý stráni. Nezdráha sa a zachraňuje ho. Vyženie z neho celú légiiu, a zrazu sa ten človek prebudil z hlbokého duchovného spánku, a ako neskôr o ňom čítame, sedel oblečený pri nohách Svojho Záchrancu. Ľudia, ktorí ho poznali, sa až preľakli: *Toto nemôže byť pravda! To musí byť nejaký omyl! Veď tento žil ako divoch, nahý*

a bývajúci v hroboch, taký odlud! Čo sa to vlastne stalo? To, čo sa naozaj stalo, nemohli pochopiť svojím obmedzeným rozumom! To, čo sa stalo, bol Boží zásah, Boží zázrak! Ten čudák – Ježiš, to vykonal. A ako? Svojím Slovom!!!

A zrazu Ho tu ani nechceli, ale prosili Ho, aby odišiel! Pán Ježiš vstúpil na loď, aby to miesto opustil. Ale čo to vidíme: zachránený muž túžil ísť s Ním. Vedel, že iba On ho mohol zachrániť z tej biedy, v čom bol uväznený roky. Zrazu sa cítil slobodný a nechcel zostať bez tejto Lásky, ktorá Ho oslobodila. Chcel zostať s Ním. Ale mal inú úlohu – možno ťažšiu, a tak sa musel vrátiť domov a rozpovedať, kto Ho zachránil.

To muselo byť zemetrasenie, keď sa zjavil doma u rodiny, ktorá sa ho už určite vzdala pre jeho správanie, k svojim milovaným, od ktorých ho na dlhý čas odlúčilo poviazenie démonov. Chcela by som byť pri tom, keď sa zdravý, čistý a oblečený vrátil k nim. To musel byť údiv, prekvapenie! A potom radosť! Možno matka aj otec sa dožili, že uvideli svojho dávno strateného a odpísaného syna. Keď všetkým vyrozprával, kto mu pomohol a ako, mnohí možno nemohli pochopiť! Pán Ježiš vôbec nepotreboval žiadnu reklamu, ale potreboval, aby ľudia pochopili tú lásku a milosť, s ktorou sa skláňal k hriešnikom, zviazaným i chorým. Ten zachránený muž musel nadšene hovoriť o tom, ako sa to stalo! Vieme aj my hovoriť s takým nadšením o tom, čo pre nás Pán Ježiš spravil? Ako nás zachránil, rozviazal naše putá, oslobodil od závislostí, vyhnal z nás démonov, ktorí nás roky kváril, uzdravil z chorôb, vstúpil do neriešiteľnej životnej situácie!?

A preto, moji milovaní, neváhajme hovoriť o Ňom, aký je nádherný, plný

lásky a milosrdenstva, aby aj druhí zatúžili po Ňom, po živote s Ním!

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme za Tvojho Syna, ktorý prišiel na svet, aby nás nielen zachránil, ale aj oslobodil od pút závislostí, od démonov, od hriechu, od chorôb a smrti. Ďakujeme, že v Ňom máme všetko pre hojný život a ďakujeme, že nám pomáha každý deň. Prosíme Ťa, veď nás tak Duchom Svätým, aby sme smelo hlásali Pravdu a tiež smelo svedčili o tom, čo si pre nás vykonal. Ďakujeme za Tvoju lásku a milosrdenstvo! Amen.*

Svedectvo o tom, čo v našom živote vykonal Pán Ježiš a od čoho nás zachránil a oslobodil.

Prosme za to: aby sme smelo hlásali evanjelium spásy a záchranu pre všetkých, ktorí sa trápia, hlavne v našom okolí.

Alica Pipperová

5.3.

Milosť oslobodzujúca a uzdravujúca

Lukáš 9,1-2

„Potom si zvolal dvanástich učeníkov a dal im vládu a moc nad všetkými démonmi a uzdravovať všetky neduhy. Poslal ich kázať kráľovstvo Božie a liečiť“ (Lukáš 9,1-2).

Tieto slová sa veľmi dobre čítajú a tých príbehov (či už zo skúsenosti učeníkov alebo z praxe samotného Pána Ježiša Krista) je veľmi veľa. Pre nás sú to ale žiaľ len silné príbehy bez osobnej skúsenosti – v drvivej väčšine.

Pán Ježiš dal Svojim dvanástim učeníkom reálnu právomoc nad nečistými duchmi a démonmi, aby oslobodzovali

ľudí z moci a područia temných síl, a oni to aj úspešne robili. **„Vyšli teda, porozchádzali sa po dedinách, všade zvestovali evanjelium a uzdravovali“** (Lk 9,6). Aj z tejto skúsenosti učeníkov je zrejmé, že im ani Pánovi Ježišovi nikdy nešlo o teatrálnosť a vyhľadávanie zázrakov, púťanie pozornosti exorcizmom a už vôbec nie o vlastnú popularitu. Vždy je všetko podriadené zvestovaniu evanjelia o sláve Ježiša Krista a volanie k pokániu.

Podobnú skúsenosť mali aj 72 učeníci, o ktorých čítame v nasledujúcej kapitole: **„Sedemdesiati dvaja sa vrátili a s radosťou hovorili: Pane, v Tvojom mene sa nám poddávajú aj démoni!“ On im povedal: „Videl som satana padať z neba ako blesk. Dal som vám moc šliapať po hadoch a škorpiónoch i nad všetkou mocou nepriateľa. Nič vám neuškodí. No neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa z toho, že vaše mená sú zapísané v nebi“** (Lk 10,17-20). Musela to byť pre nich fascinujúca skúsenosť, čo je samozrejme v poriadku, pretože niečo také sa nedeje každý deň a na takúto službu musí byť človek vystrojený mocou z výsosti a byť plný Ducha Svätého. Pán Ježiš ich nadšenie upriamil na podstatu, ktorá je za tým. Nemajú sa radowať z toho, že v mene Ježiš démoni z hrôzou a jakotom utekajú z ľudí, ale z toho, že ich mená sú v knihe života. Majú sa radowať tak, ako sa radujú v nebi nad jedným hriešnikom, ktorý počul evanjelium, Duch Svätý mu otvoril oči srdca a on uveril: **„Hovorím vám: taká bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad deväťdesiatdeväť spravodlivými, ktorí nepotrebujú pokánie“** (Lk 15,7).

Pán Ježiš chce od Svojich nasledovníkov, aby viedli vojnu voči silám zla

aj týmto spôsobom. Potrebujeme pochopiť, že aj mnohí naši cirkevníci sú v područí temných síl, že sú zviazaní okultnými a démonickými mocnosťami, povrazmi závislostí, ľží, nenávisťou, koreňov horkosti, neodpustenia. Za mnohými z týchto problémov sa môžu ukrývať démonské bytosti. To nie sú len zbožné reči, či strašenie „malých detí“. Obávam sa, že si v našich zboroch a životoch vôbec neuvedomujeme duchovnú realitu. Zabúdame, že **„náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach“** (Ef 6,12).

Preto si na záver tohto ťažkého premýšľania položíme otázku, ako sa vlastne v našich zboroch zvestuje evanjelium? Akou mocou ho neveriacim ľuďom hovoríme my? V moci a autorite Ducha Svätého tak, že sa jasne a nekompromisne prelamuje Božie kráľovstvo do kráľovstva tmy? Alebo len v nábožnom slove? Alebo pre istotu vôbec? Premýšľajme, možno je čas činiť pokánie. Ľudia zúfalo potrebujú zažiť milosť slobody a tá je len v Pánovi Ježišovi Kristovi. A On posielal nás, aby sme zvestovali evanjelium, uzdravovali a vyhánali démonov.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že máš moc nad všetkým, aj nad chorobami, aj nad nečistými duchmi.*

Svedectvo: Ako ma Boh oslobodil.

Rozhovor: Čo v nás Pán uzdravuje a oslobodzuje?

Podporujme sa: V duchovnom zápase. Intenzívne sa modlime a postíme jeden za druhého.

Prosme za: Správne chápanie a prax vo vyhánaní démonov.

12.3.

Milosť napomínajúca

V našej hriešnej povahe je doslova zakódované, že neznášame kritiku. Nikto z nás. Je to v našej prirodzenosti, pretože sa dotýka našej pýchy a ješitnosti. Uráža nás priamo v centre nášho ega. A tam sme najcitlivejší. Samozrejme, že dnes premýšľame o konštruktívnej kritike, nie o „hejtovaní“, o ponížovaní či zhadzovaní iného človeka na úkor mňa, aby som ja vyzeral lepšie, dokonalejšie, svätejšie. Práve konštruktívna kritika hovorí pravdu v láske (ale PRAVDU) s úmyslom pomôcť, povzbudiť, napraviť, podať ruku, upozorniť na nebezpečenstvo hriechu, závislosti, pádu, pasce.

Často počúvame o dôležitosti zdravého sebavedomia, ale Pavol nás varuje, aby sme si o sebe nemysleli viac, než to zodpovedá našej viere. Niektorí ľudia majú o sebe príliš vysokú mienku a niektorí zase príliš nízku. Kľúčom k správne a poctivému sebahodnoteniu je vedomie skutočnosti, že naša hodnota sa odvodzuje od našej novej identity v Kristovi. Bez Krista to s nami podľa večných Božích meradiel vyzerá veľmi zle. Bez Krista sú ľudia pod Božím hnevom, pod kliatbou hriechu, v tme, slúžiaci telu, zmyselnosti, chútkam života, ktoré všetky skončia v smrti. Preto odvodzujú svoju identitu od falošného obrazu, ktorý im cez média a masovokomunikačné prostriedky podsúva boh tohto sveta – diabol, „otec ľži.“

V Pánovi Ježišovi Kristovi ale máme nekonvenčnú hodnotu ako Božie milované deti, obmyté krvou Baránka a ospravedlnené od všetkých vín a hrie-

chov. Tieto slová nám žiaľ až pričasto znejú ako fráza, kým naplno nepochopíme svoju skazenosť a prehnitosť, kým si neuvedomíme absolútnu Božiu spravodlivosť a nekonečný odpor voči hriechu a všetkému nečistému.

Slová dnešného textu adresoval apoštol do cirkevného zboru. Práve život v cirkvi vyžaduje spoluprácu, ktorá je znemožnená, ak ľudia „vyčnievajú“, dávajú to najavo a zabúdajú, že všetko je milosť. Preto sa Pavol prihovára veriacim ako ten, ktorý „dostal milosť.“ Pavol si bol vedomý authority, ktorú dostal od Boha ako apoštol a vodca, no zdôrazňuje (vo viacerých svojich listoch) že to všetko je len milosť Božia: „**Ale z milosti Božej som, čo som, a Jeho milosť nebola pri mne daromná. Veď viac som sa napracoval ako oni všetci, no nie ja, ale milosť Božia, ktorá je so mnou**“ (1Kor 15,10). Preto mám ja právo a autoritu napomínať a usmerňovať. Hlavne v cirk. zboroch, kde sa prejavovali charismatické dary, mali bratia, ktorí tieto dary mali, tendenciu sa povyšovať a pútať na seba pozornosť, čo je veľké nebezpečenstvo. Dar v nás vzbudí pocit vlastnej dôležitosti, ako by sme to my sami dokázali vlastnou schopnosťou.

Preto ten Pavlov dôraz: „**ale aby skromne zmýšľal, ako Boh komu udelil mieru viery.**“ Čím viac je človek od Pána obdarovaný – čím viac talentov dostal – tým viac by si mal uvedomovať, že na jednej strane to všetko je len a len milosť Božia a na druhej strane, že z toho všetkého raz bude pred Bohom účtovať (Mat 25,15-30).

Ukončíme toto premýšľanie Pavlovou výzvou do zboru vo Filipis: „**Nič nerobte z ctižiadostivosti ani pre márnú slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za**

vyšších od seba a nevyhľadávajú každý iba svoje záujmy, ale aj záujmy druhých. Zmyšľajte medzi sebou tak, ako Kristus Ježiš...“ (Fil 2,3-5).

„Miera viery“ musí byť pre nás Pán Ježiš Kristus – ako ten prvý a posledný Vzor. Tak máme a musíme medzi sebou ako bratia a sestry zmyšľať a nasledovať Jeho príklad. Nerobiť žiadne aktivity, skutky, kázne či vystúpenia s tým, že chceme seba povýšiť a ukázať v „dokonalom“ svetle, a nedajbože iných tým ponížiť a vysmiať. Pred Bohom nie sú ukryté žiadne naše motívy, na to nikdy nezabúdajme. Preto radšej **„v pokore pokladajte iných za vyšších od seba a nevyhľadávajú každý iba svoje záujmy, ale aj záujmy druhých.“**

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za napomínanie. Odpusť, že ho často zneužívame na súdenie, alebo odmietame, keď nás má uzdraviť. Daj nám radosť a lásku v spojení s ním. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomohlo napomínanie.

Rozhovor: Ako napomínať?

Podporujme sa: Dobrými príkladmi správneho napomínania.

Prosme za: Súdny aj tie cirkevné, aj svetské.

19.3.

Milosť, ktorá sa nenecháva zneužiť

1 Timoteovi 5,3-10

Kedy je milosť milosťou? Keď je láskou. Teda keď robí dobre – pomáha. Keď naozaj pomáha. Ale čo je pomocou? Videl

som film, ako pomáhali narkomanovi. Nechali ho zavretého, aby nemal prístup k drogám. Ale ten „absták“ bol hrozný. Strašne trpel niekoľko dní. Musel to však prekonať, aby nakoniec zažil slobodu. A tú slobodu musel potom udržať.

Tiež zistili, že človek musí byť plný Ducha Svätého, aby obstál. Teda sa aj modlili. Aj zmiernovali utrpenie. Striedali sa pri jeho posteli a ošetrovali ho. Keby sa však nechali obmäkčiť pocitmi „hladu po droge“ – a doniesli dávku, ublížili by mu.

Taká je **skutočná pomoc. Nedá sa zneužiť na zlo, ktoré vyzerá na prvý pohľad dobre.**

Vráťme sa k tomu, čo sme čítali z Písma: „Len“, že niekto chcel zneužívať cirkevný zbor, aby zaňho robil veci, ktoré by mal robiť sám. Niekto ušetrený čas venoval rozkošiam. Nie je to síce zločin, ale ubližuje. Ubližuje viac ľuďom, ktorí zneužívajú, ako Cirkevnému zboru, lebo ich to robí „zaživa mŕtvymi“.

Ako teda poznáme **duchovne živého človeka?** Jednou z vecí je, že: **„zloží svoju nádej v Boha a dňom-nocou zotrváva v modlitbách a prosbách.“**

Samozrejme, **keď prosíme:** „Bože, urob niečo dobré!“, **On odpovie:** „**Áno urobím a použijem na to aj tvoje ruky, oči, srdce, ústa...**“ a povedie nás do práce pre spoločenstvo a v spoločenstve. Nie z donútenia. Ale preto, že skutočný život to prirodzene robí.

Je napísané: **„každému, kto má, bude dané a bude mať hojne“** (Matúš 25,29).

Teda aj keď máme v sebe niečo živé a dávame to do služby, bude nám dané mať viac a viac toho života. Duchovného života.

Nedostať lacnú milosť je teda darom. Keď nám nedovolia zneužívať sys-

tém, ale nás vedú, aby sme skôr pomáhali a pracovali, získame odmenu za tú prácu – živobytie, ale aj to dôležitejšie – duchovné. Vnútorne: Dobré srdce. Takto rozmyšľali apoštoli.

Som však presvedčený, že neodmietli ani pomoc mladšej vdove, ktorá nespĺnila biblické kritériá, pokiaľ na ňu prišla nejaká pohroma. Nemáme ľudí súdiť, ale jednat citlivo.

Lenže dlhodobo ich musíme viesť k duchovnému životu, lebo len ten je večný. Len ten je skutočnou milosťou. A keď v nás vládne, neprepadáваме rozkošiam, ale berieme na seba kríž lásky – kríž služby, ktorý bolí, ale aj naplňa krásnym pocitom, že niekto získal dobro.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si nás stvoril z lásky a pre lásku. Že nás naplňa, keď ju cez nás žiješ. Odpusť, že sa niekedy radšej naplňame rozkošami. Oživuj naše srdcia a veď nás milosťou, ktorá nezneužíva a nenechá sa zneužiť. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomohlo, keď mi nedali lacnú milosť.

Rozhovor: Ako slúžime núdznym? Ako si ich vyberáme? Jedna z najstarších kresťanských kníh – Didaché hovorí: „Musíte dávať, ale nech sa peniaz spotí vo vašej ruke, kým sa rozhodnete, komu.“ Rozhodli ste sa niekedy správne / unáhlene?

Podporujme sa: V múdrom dávaní a povzbudzovaní obdarovaných ku konaniu dobra.

Prosme za: „Dom na polceste“ a podobné zariadenia, čo slúžia núdznym a pomáhajú im pracovať.

Peter Dubec

26.3.

Milosťou sa Ježiš obetoval a aj nás vedie k obetovaniu seba

1Ján 3.16

Ak je nejaké slovo sprofanované a jeho obsah vyprázdnený a devalvovaný či prekrútený, tak je to slovo LÁSKA.

Pri rozhovore so študentmi mi dali niekoľko svojich pohľadov, ako tomuto slovu rozumejú oni:

Láska je ako vtáča. Kým dospeje, preletí mnohými krajinami a vystrieda mnoho priateľov. No raz sa usadí a postaví si svoje hniezdočko. Keď mu ho sfúkne vietor, nevzdá sa a na záveternej strane si vybuduje nové, oveľa pevnejšie, ktorým nepohne ani víchrica. O tom je láska. Každý neúspech človeka poučí, a zároveň i vyprovokuje, a bude milovať stále viac a viac. A čím viac bude ľúbiť, tým viac si bude priať, aby i on bol milovaný...

Človek potrebuje lásku k životu. Keby nebola, nežili by sme ani my, ani naši starí rodičia, ani ich prarodičia. Nežil by nik ani nič. Svet by bol jedna veľká jednotvárna púšť bez oáz. Stačí však len kúsok lásky a rozkvitne kvet, z kvetu záhrada, zo záhrady les. Aj tá najsuchšia púšť by bola porastená množstvom rôznorodých rastlín a všetky by sa mali rady. Neexistovala by nenávisť. Veľká sekvoja by ochraňovala i tú najmenšiu sedmokrásku, pes by sa držal za labku s mačkou, slon s myšou. Všetci by sa navzájom milovali a nik by nemal žiadne problémy.

Láska má chuť čokolády. Raz je sladká a priam sa vám rozpúšťa na jazyku, inokedy tvrdá a horká, že si na nej idete zuby vylámať. Aj tá najtvrdšia čokoláda

však raz zmäkne a všetci ju budú chcieť. TY ju však neopusti! Bude len tvoja... TY si jej veril, keď ju ostatní zatracovali, TY si ju držal, keď ju všetci chceli zahodiť... len TY!!!

Nedá sa kúpiť ani predáť, nemožno ju vyhrať v žiadnej lotérii. Ona sama je totiž lotériou. Jej koleso sa denno-denne roztáča nad nami všetkými a určuje tých, ktorí sa budú mať radi a budú ju šíriť ďalej. Láska je totiž nákazlivá. Nik sa jej neubráni...

Láska bola a je tá najkrajšia vec, ktorú môžeme dať druhému. Láska predstavuje najvyšší cit, ktorého sú ľudia schopní. Pociť, že sme milovaní, nás spája. Čím viac nás spája, tým viac lásky pociťujeme. Šťastná a naplnená láska v nás rozvíja vyššie Ja. Obavy a sklamanie nás naopak oddeľuje. Tieň, ktorý nás môže motivovať k vyšším výkonom, alebo psychicky zlomiť. Láska nás dokáže naplniť pocitom šťastia a uspokojenia, alebo tiež pocitom trpkosti a sklamania. Ľudia sa boja stratiť lásku, boja sa byť chvíľu sami, pretože byť sám – znamená prežívať muku samoty.

Mohli by sme v týchto myšlienkach pokračovať ďalej, ale asi by to bolo zbytočné. Vidíme, niekoľko predstáv, ktoré ale úplne unikajú podstate toho, ako máme v Božom slove zadefinovanú a hlavne ukázanú podstatu lásky. Pretože skutočná pravá láska nie je cit, čokoláda, vtáča alebo lotéria. Ak tomuto veríme, tak sa nečudujeme, ako vyzerajú ľudské vzťahy, prečo je taký veľký hlad po skutočnej, pravej láske. Láska je skutok, je to rozhodnutie toho druhého milovať a vážiť si ho. Presne tak, ako to vyjadril apoštol Ján: **„Podľa toho sme poznali lásku, že položil za nás On dušu; aj my máme**

duše klásť za bratov.“ Ozajstná láska sa prejavuje skutkami – nie je to pociť. Jej ovocím je nesebecké dávanie. Najväčším skutkom, ktorý môže niekto vykonať, je položiť život za ostatných.

Ako môžeme položiť svoj život? Niekedy je ľahšie za druhých zomrieť, ako pre nich žiť, čo okrem iného znamená klásť túžby druhých na prvé miesto. Túto zásadu lásky Pán Ježiš zdôraznil v Jánovom evanjeliu: **„To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom tak, ako som vás miloval Ja. Nikto nemá väčšej lásky ako ten, čo svoj život kladie za svojich priateľov. Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem“** (J 15,12-14).

Pán Ježiš nám vo všetkom dal príklad a chce aby sme tento príklad nasledovali a žili. Bez výhovoriek. Preto máme Ducha Svätého, aby to bolo prakticky možné. Jeden z Jeho posledných skutkov tu na zemi bolo známe umývanie nôh, ktoré máme v Jánovom evanjeliu v 13. Kapitole. Celý tento príbeh začína slovami: **„Pretože Ježiš vedel, že prišla Jeho hodina, aby odišiel z tohto sveta k Otcovi, a preto, že miloval Svojich, ktorí boli na svete, preukázal im dokonalú lásku“** (13,1). Túto dokonalú lásku Pán vyžaduje od nás. A mali by sme to prijať ako milosť, že môžeme svetu, ktorý si to nezaslúži, takto nezištne a obetavo slúžiť a prinášať im týmto spôsobom Pána Ježiša. Obetavo, ochotne, bez skrytých pohnútok, v pokore, bez toho, že by sme **„hľadali svoj prospech, ale radšej /hľadáme/ prospech iných“** (Fil 2,3-4), s odvahou, až za hranice toho, čo je normálne, pohodlné.

Boh, pretože je dokonalá láska, túto lásku dokázal tým: **„že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni“** (R 5,8). Preto máme aj my **„klásť duše za bra-**

tov.“ Ak budú naše životy a naša cirkev vzorom a príkladom lásky Pána Ježiša, nemusíme sa báť, že by zbory a kostoly zivali prázdnotou, pretože ľudia sú hladní po skutočnej, nezištnej, obetavej a vrúcej láske, zúfalo ju hľadajú. Možno že problém prázdnotou zívajúcich kostolov a chladných vzťahov v našich cirkevných zboroch je práve v tom, že v nás – kresťanoch, víťazí sebeckto a egoizmus – namiesto vyššie opísaného života lásky veriacych ľudí.

Premýšľajme nad slovom Pána Ježiša: „*Ak zostávate vo Mne a ak aj Moje slová zostávajú vo vás, proste, čo len chcete, a stane sa vám. Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a že sa stávate Mojimi učeníkmi. Ako si Mňa zamiloval Otec, tak som si zamiloval aj Ja vás. Zostaňte v Mojej láske! Ak budete zachovávať Moje prikázania, zostanete v Mojej láske, ako aj Ja som zachoval prikázania Svojho Otca a zostávam v Jeho láske. Toto som vám povedal, aby Moja radosť bola vo vás a aby vaša radosť bola úplná. To je Moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom tak, ako som vás miloval ja. Nikto nemá väčšej lásky ako ten,*

čo svoj život kladie za svojich priateľov. Vy ste Moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem“ (J 15,7-14). Oddelme si čas a premýšľajme do hĺbky nad týmto slovom, modlime sa, aby tú lásku, ktorú sme dostali v Pánovi Ježišovi a Jeho dokonalej obeti, v nekonečnej milosti, sme boli ochotní a schopní podávať ďalej.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za Tvoju obeť v Kristovi. Ďakujeme, že aj nás vyzývaš, aby sme sa obetovali za druhých a tak sa premenil svet na lepší a hlavne to mnohým pomohlo k dobrej Večnosti. Hoci Tvoja obeť stačí na odpustenie hriechov, aj my musíme niečo vytrpieť, aby ľudia pochopili Dobrú zvesť. Ved' nás k tomu naďalej. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomohla obeť niekoho.

Rozhovor: Ako na nás pôsobí obeť Ježiša Krista? Aj motivuje k našej obeti?

Podporujme sa: K životu pre niekoho. Ako spoločenstvo pripravme, alebo podperme projekt, ktorý pomáha.

Prosme za: kresťanov v ohrození v nepriateľských krajinách.

Aj diabol musí poslúchnuť

Veľmi chudobná žena telefonovala do kresťanského rádia a prosila o materiálnu pomoc. Veľmi bohatý, ale zákerný muž, ktorý zachytil túto prosbu v rádiu, sa rozhodol niečo nekalé podniknúť. Zavolať do rádia, vypýtal si žobráčkinu adresu. Potom nariadil sekretárke, žeby nakúpila veľa jedla s tým, že v momente, keď sa žobráčka opýta, kto jej jedlo poslal, nech naisto povie, že tie potraviny sú od diabla.

Keď sekretárka konečne našla úbohú ženu, tá od šťastia začala v náhlivosti brať jedlo a s radosťou ho dávať do svojho skromného domčeka. Sekretárka sa spýta: Nechcete ani vedieť, kto Vám posielal toľko jedla?

Žena odpovedala: Nie. Na tom vôbec nezáleží, pretože keď Boh niekomu nariadi, tak aj diabol musí poslúchnuť.

anonym z internetu

Skromné začiatky

Ale ty, Betlehem Efrata, hoci si najmenší medzi judskými čeladami, z teba mi vyjde ten, ktorý bude vládcom v Izraeli. Jeho pôvod je v praveku, v časoch večnosti

(Mich 5,1);

...ale čo je svetu bláznivé, vyvolil si Boh, aby múdrych zahanbil; čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby mocných zahanbil (1Kor 1,27);

...ale riekol mi: Dosť máš na mojej milosti; lebo (moja) moc sa v slabosti dokonáva. Najradšej sa teda budem chváliť slabosťami, aby prebývala vo mne moc Kristova (2Kor 12,9)

V porovnaní s väčšími mestami v tejto oblasti bol Betlehem malý, zanedbateľný. V parafráze posolstva z Micheáša 5,1 sa Betlehem nazýva „krpatou smietkou“. Prečo by sa Boh rozhodol navštíviť zem na takom nedôležitom mieste? Vyzerá byť hodné narodenia Kráľa kráľov? Podľa našich ľudských meradiel samozrejme že nie. Celý čas sme učení, a história nám to na každom kroku potvrdzuje, že králi, panovníci, vladári, šľachtici, „modrá krv“, alebo dnes štátnici a despotovia radi a okázalo dávajú najavo svoju moc, vplyv, bohatstvo, blahobyť.

Prosím, nespádnime do tohto tragického omylu a lži. Nezávidíme takýmto ľuďom ani na chvíľu ich bohatstvo alebo vplyv. Oni sa z toho všetkého budú zodpovedať a žiaľ, pri drvivej väčšine z nich to bude hrozný súd. Pozrime sa na to Božím pohľadom. Boh sa nikdy nezaujímal o to, ako svet definuje veľkosť. Bohatstvo, sláva, popularita, sila — nič z toho nie je pre Boha pozoruhodné a dôležité. Pavol povedal Korinťanom: „Čo je pre svet bláznivé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil múdrych, a čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných“ (1Kor 1,27).

To, čo On môže v živote ľudí urobiť, nie je obmedzené ich pozemským stavom, majetkom alebo postavením. Naopak, Svätý Boh ukazuje Svoju moc aj iróniu v tom, že povyšuje tých, ktorí sú v očiach tohto sveta smeťami, odpadom alebo úbožiakmi. Veď sa len pozrime na učeníkov. Jednoduchí, negramotní, prostí ľudia – zmenili celý dovtedajší svet; jednoduchá, pokorná zvesť evanjelia a milosti Božej a láske zatienila „bohov“ a modly pompézneho Ríma.

Prečítajme si ešte raz: „*Ale ty, Betlehem Efrata, hoci si najmenší medzi judskými čeladami, z teba mi vyjde ten, ktorý bude vládcom v Izraeli. Jeho pôvod je v praveku, v časoch večnosti*“ (Mich 5,1). Boh z bezvýznamného miesta urobil niečo, čo dnes pozná skoro každý človek, veriaci aj neveriaci – BETLEHEM.

Presne taký plán má s tebou. Vôbec nie je podstatné, ako na seba pozeráš, ako sa vidíš ty, v čom sa ponižuješ, kde nevidíš svoju hodnotu či máš pocit, že si pre iných neviditeľná – **Boh ťa vidí aj v tejto chvíli ako Svoje úžasné a nádherné stvorenie, práve v tomto momente na teba pozerá s láskou a nehou. Dovoľ MU, aby sa ťa dotkol, aby ťa pohladil a vzal do náručia. ON k tebe prichádza v Pánovi Ježišovi.**

Modlitba: *Otče, ďakujem, že si nedovolil, aby najnižšie body môjho života obmedzovali môj potenciál. Ďakujem, že si určil Boží účel niekomu tak nedokonalému, ako som ja. Chválim Ťa za Tvoju úžasnú moc, ktorá ma nesie vo chvíľach slabosti. Viem, že bez ohľadu na to, kde som začal, vezmeš ma, kam chceš, aby som išiel. Ďakujem Ti, Pane Ježišu, že si mi ukázal, že neuveriteľné veci začínajú na skromných miestach. Ďakujem za tvoj uzdravujúci a milujúci dotyk v mojom živote. Amen*

Stanislav Kocka

HORLIVO!

Martin Luther sa vedel vyjadrovať naozaj veľmi jasne a výstižne. Dokladá to i táto jeho veta: „*Tolko toho potrebujem spraviť, že prvé tri hodiny venujem modlitbe.*“ A Martin Luther nijako nezveličoval. Na kolenách, ponorený do vrúcnych modlitieb, zvykol tráviť niekoľko hodín denne. Životopisci Luthera to pomenovali horlivosťou za modlitbu.

Horlivý je ten, kto je plný nadšenia, kto je v niečom (či za niečo) citovo veľmi zaujatý, ten, kto niečo robí z duše, kto do niečoho vkladá svoje srdce. A modliť sa bez tejto horlivosti – bola by to naozaj modlitba?

Martin Luther venoval modlitbe hodiny svojho času. Čas bola iste vzácna komodita i v dobe, v ktorej sa narodil a žil Martin Luther. Čas iste vnímal ako vzácny dar, dar života, s ktorým má človek zaobchádzať múdro, vďačne, užitočne. Takže by ním iste neplytval na niečo, čo by pre neho nemalo cenu – čo by pre neho nebolo dôležité. Na niečo, do čoho by nekladal svoje srdce.

Je tu ale ešte jedna súvislosť medzi modlitbou a srdcom: ak je modlitba naozaj záležitosťou môjho srdca, potom bez modlitby vôbec nedokážem byť, existovať... potom je samozrejmom súčasťou môjho ja, každého môjho dňa, celého môjho života...

Byť horlivým, byť zaangažovaným srdcom znamená tiež nepochybovať – robiť niečo s tým, že tomu naozaj verím. A túto vieru vlastne i vyjadrujeme na konci každej modlitby, keď povieme: „amen“, čím hovoríme: „nech sa tak stane“ – je to význam tohto slova. Toto slovíčko dáva každej našej modlitbe akoby pečať – pečať, ktorú otvára – rozpečatuje – náš Pán a Boh v nebi. A naozaj: slovo „amen“ má rovnaký koreň ako hebrejské sloveso „veriť“... Takže popri význame „nech sa stane, čo bolo práve povedané“, „amen“ tiež znamená: „odvolávam sa na Toho, ktorému verím – ktorému dôverujem“.

Nech tak rastieme a dozrievame (časom, milosťou, skúsenosťami, pokorou...), aby bola každá naša modlitba svedectvom nášho srdca a výrazom čistej, najvyššej dôvery k Bohu, **ktorý vie učiť omnoho viac, než my prosíme alebo rozumieme** (Ef 3,20).

Miriam Kubíčková

Dva verše so slovami, aby sme sa vyliečili

Preto si vyznávajte navzájom hriechy a navzájom sa modlite za seba, aby ste sa vyliečili. Mnoho zmôže v účinkoch modlitba spravodlivého (Jk 5,16).

- Keď nahradíme reči o tom, akí sme my úžasní a druhí zlí, slovami pokánia.
- Keď sa vierou vsunieme do Kristovho objatia.
- Keď sa budeme modliť.

Boh nás uzdraví.

...ľud môj, ktorý je pomenovaný po Mne, sa pokorí, bude sa modliť, hľadať Moju tvár a odvráti sa od svojich zlých ciest: vyslyším ho z neba, odpustím mu hriech a jeho krajinu vyliečim (2Kron 7,14).

Keď sa:

- pokoríme
- budeme modliť.
- hľadať Jeho tvár
- odvrátíme sa od svojich zlých ciest

Odpustí nám hriech a našu krajinu vylieči.

Peter Dubec

PRVÉ ZASLÚBENIE

Položím nepriateľstvo medzi teba a ženu, medzi tvoje potomstvo a jej potomstvo; ono ti rozmliaždi hlavu a ty mu schvatneš päťu (1.Mojžišova 3,15).

Vedeli sme, že prvý sľub, ktorý Boh dal, sa týkal Vianoc? V 1.Knihe Mojžišovej čítame, že keď Adam a Eva prvýkrát zhrešili v záhrade Eden, ľudstvo bolo oddelené od Božej prítomnosti. Hriech nás okradol o nevinnosť a učinil nás nečistými. Pretože Boh je svätý a dokonalý, nemôže byť vo vzťahu s tým, čo je nečisté. Toto oddelenie zlomilo Božie srdce, pretože nás miluje viac, ako kedy pochopíme. Boh ale okamžite vytvoril plán nášho zmierenia s Ním. Od samého začiatku ľudskej existencie bude Ježiš vždy súčasťou príbehu.

Boh dal Satanovi v ten deň vedieť, o čo pôjde. Povedal: „*Nepriateľstvo ustanovu-*

jem medzi tebou a ženou, medzi твоjím potomstvom a jej potomstvom; ono ti rozšliape hlavu, ty mu však zraníš (schvatneš) päťu!“ (1M 3,15). Niekde pozdĺž rodovej línie, medzi potomkami Evy, má prísť Spasiteľ, ktorý navždy zbaví Satana jeho sily, ktorou oddelil Boha od človeka. Satan, keďže to vie, sa ho so všetkou svojou mocou pokúsi zastaviť, ale Spasiteľ mu rozšliape hlavu. Z toho niet návratu! Diabol vie, že prehral, a že je už len otázkou času, kedy príde aj pre neho definitívny koniec.

Vianoce znamenajú začiatok Božieho procesu na obnovenie nášho vzťahu s Ním prostredníctvom Novej zmluvy. Svet čakal tisíce rokov na Božieho zaslúbeného Spa-

siteľ a nakoniec prišiel. Ten, kto dokáže navždy poraziť hriech a smrť, sa stal Emanuelom – **“Bohom s nami”** (Mat 1,23).

Keď vstupujeme do tohto vianočného obdobia, zameraj sa na splnenie prvého Božieho zaslúbenia. Uvedom si, že Boh je verný Svojmu slovu a premýšľaj o pravde, že ťa tak veľmi miluje, že poslal Svojho dokonalého Syna, aby sa narodil do hriešneho sveta a mohol mať s tebou vzťah. Veď predsa: **„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna**

dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho. Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil“ (J 3,16-17). Premýšľajme a modlime sa, ako môžeme hovoriť ľuďom okolo nás tú najpodstatnejšiu správu pre tento svet, že Boh našiel cestu a spôsob ako sa zmieriť s človekom, aby ten nebol odsúdený ale zachránený.

Stanislav Kocka

(zamyslenie upravené z my.Bible.com)

KNIEŽA POKOJA

Lud, ktorý chodí vo tme, uzrie veľké svetlo; nad tými, ktorí bývajú v temnej krajine, zažiari svetlo. Rozmnožil si plesanie, zveladil si radosť, radujú sa pred Tebou, ako sa radujú v žatve, ako plesajú, keď rozdeľujú korisť. Lebo jarmo, ktoré ho zatažuje, i palicu na jeho chrbte a prút jeho poháňača dolámeš ako v deň Midjáncov. Lebo každá hrmotne dupotajúca obuv a v krvi poválaný plášť zhorí a bude potravou ohňa. Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný; na jeho pleciach spočinie kniežatstvo, jeho meno bude: Predivný radca, Mocný Boh, Otec večnosti, Knieža pokoja. Veľká bude jeho vláda a nebude konca pokoju na tróne Dávidovom a v jeho kráľovstve, lebo ho upevní právom a spravodlivosťou odtiaľ až naveky. Horlivosť Hospodina mocnosť to urobí (Izaiáš 9,1-6).

Boh skrze proroka Izaiáša odhalil, že sa narodí Dieťa, ktoré sa bude nazývať Knieža pokoja. V hebrejčine slovo „knieža“ („sar“) označuje vodcu alebo kapitána a slovo „pokoj“ („šalom“) znamená „úplnosť, celistvosť, neporušenosť, niečo dokončené, úplné. Šalom označuje tiež to, čo je dobré, v protiklade ku zlému. Je súhrnom všetkého dobra a šťastia, znamená život v súlade medzi človekom a jeho okolím, ale tiež medzi Bohom a človekom.

Človek si sám nikdy pravý „šalom“ nevytvorí, nie je to možné. Je ale Božím zámerom, aby každý človek žil

v „šalome“. Boh, ktorý sám je Bohom pokoja, je zdrojom a darcom pokoja pre každého človeka. Je tvorcom pokoja nie len v nebi, ale aj v ľudských srdciach.

Keď Ježiš prišiel na zem, prišiel viesť rozbitý svet na miesto, kde sa môžeme znova zjednotiť. Prišiel nás zmieriť s Bohom, preklenúť priepasť, ktorú vytvoril náš hriech. Ježiš prišiel upokojiť naše úzkosti a dať nám zdravú myseľ. Pokoj, ktorý priniesol na svet počas Vianoc, umožňuje, aby sme boli spokojní a odpočinuli si v Ňom, bez ohľadu na to, aký chaos nás obklopuje. Tak, ako píše Pavol: **„boli ste v tom čase bez Krista, vylúčení**

*zo spoločenstva s Izraelom, cudzí zmluvám zaslúbenia, bez nádeje a bez Boha na svete. Ale teraz, hoci ste kedysi boli ďalekí, v Kristovi Ježišovi stali ste sa blízkymi krvou Kristovou. Lebo On je náš pokoj, On, ktorý oboch spojil v jedno a zboril priehradný múr, nepriateľstvo“ (Ef 2,12-13). Ten nádherný dar dokonalého Božieho pokoja „ŠALOM“ je k dispozícii vďaka dielu a obeti Pána Ježiša pre každého jedného z nás, bez výnimky. Skrze krv a Pána Ježiša Krista sme so svätým Bohom zmierení. „**Priehradný múr, nepriateľstvo**“ je preč, lebo chrámová opona sa smrťou Baránka – Krista definitívne roztrhla. Veď **ON JE NÁŠ POKOJ!!!***

Pokoj Pána Ježiša si ale nezamieňajme s pojmom „*klud, všetko bude ok*“, alebo s českým klasickým „*pohoda, klídek*...“ To by bolo hrubé nepochopenie. Ježiš učeníkom prináša plnosť všetkého, čo

môžeme vyjadriť aj známym pojmom „*spása*“. Spása ale nie je v prvom rade to, čo nás eventuálne čaká na konci života, ale to, čo naplňuje zmyslom môj život dnes, práve v tejto chvíli. Pán Ježiš ti chce teda povedať: „*Prinášam ti plnosť všetkého, po čom túži tvoje srdce, už nemusíš hľadať nič iného.*“ Boží „ŠALOM“ teda zahŕňa celé kresťanské poslanstvo. ON – Knieža pokoja – ti ho prináša práve teraz – tebe osobne.

Čomukolvek v tomto období čelíš – chorobe, rozpadávajúcemu sa vzťahu, depresii alebo osamelosti – umožni Ježišovmu pokoji, aby ťa utešil. Nemusíš dobojovať svoj zápas, aby si zažil celistvosť. Ježiš chce upokojiť tvojho ducha Svojou láskou a zdokonaľiť tvoju dôveru v Neho. Túto búrku môžeš v Ňom prekonať.

Stanislav Kocka

Modlitba Optimistu

Ďakujem za neporiadok, ktorý musím upratať po návšteve, pretože to znamená, že mám priateľov.

Ďakujem za dane, ktoré musím platiť, pretože znamenajú, že mám prácu.

Ďakujem za trávnik, ktorý musím pokosiť, za okná, ktoré je potrebné umývať, za ríne, ktoré volajú po čistení a údržbe, pretože to znamená, že mám dom.

Ďakujem za oblečenie, ktoré mám trochu tesné, pretože to znamená, že mám čo jesť.

Ďakujem za tieň, ktorý ma sprevádza, pretože to znamená, že máme slnko.

Ďakujem za neustále sťažnosti na vládu a na politiku, pretože to znamená, že máme slobodu slova.

Ďakujem za veľký účet za kúrenie, pretože to znamená, že je nám teplo.

Ďakujem pani, ktorá sedí za mnou v kostole a dráždi ma svojim hrozným spevom, pretože to znamená, že počujem.

Ďakujem za stohy bielizny na vypratíe a vyžehlenie, pretože to znamená, že moji milí sú nablízku.

Ďakujem za budík, ktorý sa ráno, čo ráno ozýva, pretože to znamená, že žijem.

Ďakujem za únavu a boľavé svaly na konci dňa, pretože to znamená, že som mohol byť aktívny.

anonym z internetu

NOVOROČNÉ POVZBUDENIE

Začiatok nového roka je takým zaujímavým časom očakávania, čo nám prinesú budúce dni, čo bude, čo nebude... nič z toho dopredu nevieme a ani nemôžeme vedieť. Avšak Ten, kto to vie – Hospodin, náš Boh – hovorí: **Ja poznám úmysly, ktoré mám s vami, úmysly smerujúce k blahu, a nie k nešťastiu: dať vám budúcnosť a nádej** (Jeremiáš 29,11). A v tých slovách je všetko, čo potrebujeme, keď sa nám zdá, že dni budúce nás budú bolieť, že budú ťažké, že príde všeličo... v tých slovách totiž je: istota a pokoj.

Ale treba sa nám to učiť... učiť sa každodenne. Učiť sa nechať budúcnosť s dôverou a pokorou na tom, ako to zariadi a nachystá Pán Boh... Nechať všetko, čo sa ešte len skrýva v budúcnosti, s dôverou na tom, ako to vykoná a požehná Pán Boh... A pamätať, že všetko má svoj čas... Netrzeplivosť škodí. Dôvera skrytá v trpezlivosti buduje...

Milý brat, milá sestra, vedz, že Pán Boh má k dispozícii všetky prostriedky a všetky bytosti, ktoré nám môže poslať do cesty v pravý čas... Preto nezabudni: z dôvery v Božiu moc, zvrchovanosť, lásku a milosť získaš nádej a z istoty, že tvoja viera je založená na Božej pravde, získaš pokoj.

Miriam Kubíčková

PÁR PRIANÍ...

Na prahu každého nového roka si zo vzájomnej lásky želáme to najlepšie. Hľadáme slová, ktoré by vyjadрили najúplnejšie a najkrajšie. Toto je pár skutočných, krásnych, úprimných a inšpiratívnych prianí, ktoré mi poslali konkrétni ľudia a o ktoré sa chcem s vami podeliť. Zaželať ich aj vám! Pán Boh s nami!

- * Prajem ti všetko, čo tento rok príde, vedieť prijať ako to najlepšie, čo ti Boh mohol dať.
- * Prajem ti pokoj a nádej, ktoré prináša Kristovo narodenie a Jeho prítomnosť v našich životoch, i keď ich často cez starosti a problémy je také ťažké vidieť.
- * Nech si vieme vážiť dary zdravia a Božej milosti. Nech vieme niesť bremeno svojich blízkych a problémy súčasnej doby. Nech nám nechýba nádej, že nebo sa vyjasní!
- * Prajem radosť v srdci, že Boh je s nami, nad nami a všade pred nami, lebo tá je našou silou.
- * Prajem predovšetkým Božie požehnanie, bez ktorého by sme boli len biedni ľudia...

Miriam Kubíčková

VOLEBNÝ PLÁN

Tak prišiel aj do Nazareta, kde bol vychovaný, a podľa svojho zvyku vošiel v deň sobotný do synagógy a vstal, aby čítal. I podali Mu knihu proroka Izaiáša. A keď otvoril knihu, našiel miesto, kde bolo napísané: Duch Pánov nado mnou; lebo pomazal ma zvestovať chudobným evanjelium, uzdravovať skrúšených srdcom poslal ma hlásať zajatým prepustenie a slepým navrátenie zraku, utláčaným oslobodenie, a zvestovať vzácny rok Pánov. Keď zavrel knihu a vrátil ju služobníkovi, sadol si. Oči všetkých v synagóge upierali sa na Neho. A On im začal hovoriť: Dnes sa naplnilo toto Písmo vo vašich ušiach. A všetci Mu prisviedčali, obdivovali slová milosti, ktoré vychádzali z Jeho úst, a hovorili: Či Tento nie je syn Jozefov? (Lukáš 4,16-22).

ADVENT

Čo v nás vzbudzujú tieto slová? Aké pocity vyvolávajú? Verím, že v prvom rade tie najpozitívnejšie. Ale to najhlavnejšie nie je samozrejme o emóciách. Je to o praktickom skutku. Pretože emócie nás až príčasto zvyknú klamať.

Boh sa rozhodol, že vstúpi osobne do nášho sveta, do reality hriechu, zla a deštrukcie vzťahov a hodnôt, ktorými sme obklopení, preplnení, ktorými je infikovaná naša myseľ a srdce. A s ktorými si sami jednoducho nevieme poradiť. A urobil to veľmi konkrétne – skrze Svojho Syna Pána Ježiša Krista.

Pán Ježiš nám pri Svojom prvom oficiálnom vystúpení (po tom, ako si prešiel púšťou, skúškou, strádaním a pokúšaním) predstavil Svoj „volebný“ plán obnovy a zmierenia. Presne niečo takéto v tejto zúfalej dobre potrebujeme. **Plán, ktorý bude fungovať, o ktorý sa môžeme oprieť,** a hlavne, že za ním stojí **Nieкто, komu môžeme absolútne dôverovať.**

BOH MA POSLAL – ODDELIL

Chudobným hovoriť evanjelium – tým, čo vedia, že potrebujú pomoc, že si sami v živote s množstvom vecí neporadia. Je-

žiš teraz s touto správou - Evanjeliom **posiela teba,** pozri sa „*očami srdca*“ ku komu.

Uzdraviť skrúšených srdcom – koľko takých ľudí sa nachádza okolo nás, koľkí sme sami takí – zranení, nešťastní, zlomení. A táto ťažká doba spôsobila bezpočet zlomených srdiec. **A ty poznáš TOHO, ktorý ich vie uzdraviť a priniesť nádej.**

Zajatým prepustenie – otroctvo je zrušené, tvoje putá môžu byť zlomené, tvoje kľatby a prekliatia zničené, tvoje závislosti odstránené, navždy. Tolko ľudí je aj vďaka tejto dobe v zajatí závislostí, televízie, alkoholu, nenávisť, pornografie... **sú to démoni v živote človeka, ale Pán Ježiš má moc a autoritu priniesť do života každého slobodu.** Putá môžu byť zlomené. Musíme ale chcieť.

Utláčaným oslobodenie – aby sme mohli z celého hrdla zakričať: konečne som slobodný, už žiadna závislosť, žiadne zlo nado mnou nemá moc!

Slepým navrátenie zraku – konečne máme možnosť vidieť pravú realitu sveta, naozaj, skutočne, kto je za všetkým tým zlom a biedou, vidieť, že je cesta, že prišiel Nieкто, kto s tým všetkým má reálnu moc pohnúť a všetko zmeniť.

Toto je tá podstatná zvesť ADVENTU: „do tmy na svet prišlo svetlo sveta.“ „Lud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo a tým, čo sedeli v krajine a tóni smrti, vyšlo svetlo“ (Mat 4,16).

Jeho ponuka bola reálna ako ON sám a je úplne rovnako reálna aj dnes: Pán prichádza k tebe s touto ponukou, pretože „*Dnes sa naplnilo toto Písmo vo vašich ušiach.*“

Nádherný obraz: s **Tým, ktorý povstal, otvoril, kázal a posadil sa, sa uzavrela doba zaslúbenia a otvára sa doba uskutočňovania.**

„*Dnes sa to naplnilo toto slovo*“ – naplnilo sa pri toľkých ľuďoch – **naplnilo sa aj pri tebe!** Maj odvahu tomu uve-

riť, prijať vierou to, čo Boh už urobil a žiť v tejto slobode, radosti a víťazstve, pretože aj nad tebou a v tebe je „*Duch Pánov.*“

Milovaní, počas tohto adventného času si dajme vnútorný záväzok, že **budeme mať svoje pohľady uprene upreté na Toho, ktorý prišiel, aby naplnil zaslúbenia a aby nám daroval to najlepšie pre každého jedného z nás.** To slovo sa naplnilo aj v našich životoch. Dovoľme, aby to naozaj bola realita, nie iba zbožné pranie.

Duch Pánov je nad nami. Vstúpme do slobody, uzdravenia, do života v plnosti Ducha Svätého (Luk 4,16-22).

Stanislav Kocka

Individuálny bohoslužobný život?!

V modlitebnú hodinu o tretej popoludní vystupovali Peter a Ján do chrámu
(Sk 3,1).

Tieto slová ma podnietili k uvažovaniu o bohoslužobnom živote našej ECAV. Či tie naše bohoslužobné príležitosti a hodiny sú dostatočné pre zvestovanie evanjelia, či dostatočne oslovujú súčasníkov, či stačia pre živú cirkev. V Tranovského kalendári 2022 vidím, že naše možnosti sa síce rozmnožujú, ale kostrou zostávajú nedeľné služby Božie. Zdá sa mi, že práve tam nastal čas na zmenu a to zmenu ráznu, dôraznú, širokú a dobrým smerom vedenú. Prečo?

Je nedeľa 28. november 2021, kostoly sú zatvorené, biskupi protestujú. A my sme predsa len boli v kostole, dokonca vo viacerých a to priamo v našej obývačke. Skrže masmédiá – televíziu, rozhlas, YOUTUBE či rôzne aplikácie a kanály. Čo sa vlastne deje po tieto posledné dva roky a kde je Pán Boh náš, kde náš Pán Ježiš Kristus? Čo ON k tomu? A čo ON k nášmu bohoslužobnému životu?

Prichodí mi na myseľ prorok Izaiáš: *Keď sa prichádzate ukazovať predom mnou, kto vás žiadal, aby ste sľapali moje nádvorie? Neprinášajte viac márnú obeť, kadidlová obeť mi je ohavnosťou. Novmesiac, sviatočný deň odpočinku, zvolávanie zhromaždenia? Neznášam nepravosť ani slávnostné zhromaždenie. Vaše novmesiace a sviatky z tej duše nenávidím; bremenom sa mi stali, ustal som znášať ich.*

Ak aj vystierate dlane, zastriem si oči pred vami. Ak sa aj mnoho modlíte, ja vôbec nepočúvam (Iz 12-15).

Ale: *Či je to taký pôst, v akom ja mám záľubu, deň, keď sa človek kajá? Znamená to ovesiť hlavu ako trstina a podstlať si vrecovinu a popol? Či toto nazývaš pôstom, vzácnym dňom Hospodinovým? Toto, hľa, je pôst, ktorý ja mám rád: Rozviazať putá neprávosti, spretrhať povrazy jarma, prepustiť utláčaných na slobodu a polámať každé jarmo. Neznamená to lámať svoj chlieb hladnému a biednych, bezprístrešných voviesť do svojho domu? Keď vidíš nahého, priodej ho, a neskrývaj sa pred svojím príbuzným* (Iz 58,5-7). Dejiny sa opakujú – alebo nie?

Na príklade staro-zmluvného Izraela si uvedomujeme, že náboženstvo môže splanieť, bohoslužobný život sa môže vyprázdniť. Potrebuje trvalú reformu, aby zvestoval živé evanjelium Ježiša Krista, aby neustrnul v mŕtvej tradícii, aby oslovil človeka skutočným, živým Božím slovom.

Boh totiž hľadá človeka, hľadá cestu k ľudskému srdcu. List Židom o tom hovorí: *Mnohokrát a rozličným spôsobom hovoril Boh volakedy otcom skrze prorokov, na sklonku týchto dní prehovoril k nám v Synov* (Žid 1,1-2). Čo nám teda chce povedať náš Boh v našej dnešnej pandemickej, covidovej situácii?

Náš Pán a Spasiteľ Ježiš Kristus to povedal vo Svojej prvej kázni: *Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie; pokánie čiňte a verte v evanjelium! Metanoiete – zmeňte zmysľanie!* (Mt 1,15). Boh hľadá človeka a hľadá cestu k ľudskému srdcu. Kvôli tej ceste ustanovil cirkev, aby pripravovala cestu Pánovi. Ale tak sa zdá, že spôsob prípravy cesty Pánovi je súčasným bohoslužobným životom nedostatočný, neúčinný, neoslovuje súčasníka. Cesta ostáva hrboľatá, plná výmoľov. Preto Boh vyžaduje zmenu zmysľania. Aj súčasná, už druhý rok trvajúca situácia pandémie je o tom: Boh vstupuje do diania vo svete a pandémiou nás oslovuje, volá k zmene zmysľania. K zmene v zvestovaní evanjelia.

Korona vírus vo všetkých jeho mutáciách totiž nie je tým najhorším vírusom a nebezpečím. On je len budičkom Božím, ktorý volá človeka, ktorý oslovuje aj cirkev, aby otvorili oči, aby sa prebudili zo sna. Aby si človek konečne uvedomil, že tým najnebezpečnejším vírusom je ten, ktorý je v Biblii pomenovaný hriechom. Vírus, ktorý je usadený v ľudskom srdci od narodenia (Mt 15,17-20), ktorý je na 100% smrteľný (1Mojž 2,17). A na ktorý sám Boh pripravil vakcínu, ktorej meno je Ježiš Kristus a je 100% účinná (Žd 1,1).

Je pravdou, že človek odmieta od počiatku túto vakcínu a toto očkovanie, ale... práve preto občas vstupuje Boh do diania vo svete a volá k prebudenia zo spánku aj Svoju cirkev. Prebudte sa a zmeňte zmysľanie. Zmeňte spôsoby zvestovania. Zmeňte svoju zbožnosť z mŕtvej litery a tradícii na živý vzťah so svojím Bohom, s Ježišom Kristom, ktorého On, náš Boh poslal na svet, aby sme žili skrze Neho, aby došlo k uzdraveniu sveta.

Ako zmeniť, akým smerom, akým spôsobom?

Pohyb týmto smerom sa už deje, práve aj počas a skrze pandémie a to aj v našej cirkvi. Pripomenula mi to práve aj dnešná nedela množstvom bohoslužieb cez masmédiá, ale aj množstvo iných akcií. Včera som mal v ruke Tarnovského kalendár na rok 2022 a tam som videl, čo všetko sa už v cirkvi deje, koľko aktivít, koľko možností, koľko úžasných pracovníkov máme. Ale uvedomil som si aj to, čo všetko ešte máme a môžeme, a čo nutne potrebujeme zmeniť.

Možno na začiatok by sme si mali uvedomiť, čo vlastne kážeme a čo zvestujeme. Či je to skutočne evanjelium Ježiša Krista, ale je to zákon Mojžišov. Alebo dokonca je to semi pelagianizmus? Trochu z toho a trochu z tamtoho?

Zákon a evanjelium. Človek hľadá Boha, alebo Boh hľadá človeka., To prvé sa stáva veľmi často (už v Starej zmluve) modloslužbou, alebo mŕtvym náboženstvom, alebo tradíciou, totiž keď človek hľadá Boha. Veľké zhromaždenia - a život všedných dní je úplne inde (viď Izaiáš). Tým správnym je evanjelium Ježiša Krista – správa o tom, že Boh hľadá človeka. Že Boh je nesmierna láska, milujúci, mocný, a Ježiš Kristus, ako stelesnená Božia láska je jediný účinný spôsob na oslovenie človeka (Žd 1,1).

Boh taký, akým Ho predstavuje Syn Boží aj v evanjeliu podľa Jána: **Lebo zákon bol daný skrze Mojžiša, ale milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista. Boha nikto nikdy nevidel; jednorodný [Syn] Boží, ktorý je v lone Otcovom, ten (Ho) známym učinil** (J 1,17-18).

Alebo potom Ján v prvom liste: **Milovaní, milujme sa, pretože láska je z Boha, a každý, kto miluje, z Boha sa narodil a pozná Boha. Kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska... Keď niekto hovorí: Milujem Boha, a nenávidí brata, je klamár, lebo kto nemiluje brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel? A toto prikázanie máme od Neho, aby ten, kto miluje Boha, miloval aj brata** (1J 4,7-8; 20-21).

Iste, tieto moje poznámky sú len zlomky, omrvinky, celku evanjelia, ale – podstatné. Náboženstvo a živá viera nie je to isté. A tak sa zdá, že aj dnešná cirkev (aj tá naša) prerastá v súčasnej dobe do polohy náboženstva, tradície, mŕtvoty... má plné ústa Ježiša Krista, ale srdce je hodne ďaleko. Začíname mať záľubu sami v sebe, v človeku a nie v našom Pánovi, ktorý vydal Seba samého, ktorý po nás túži a hľadá nás a ktorý potrebuje, aby sme Jeho zvestovali, o Ňom svedčili stále viac a viac. Množstvo aktivít nepomáha, je potrebné zmeniť smerovanie. Ak som nastúpil do vlaku, ktorý ide opačným smerom, nepomôže zrýchlenie, alebo zlepšiť vozne, ale jediným riešením je vystúpiť a nastúpiť na správny vlak.

A to si v vyžaduje aj zmenu nášho bohoslužobného života. Už vyššie som spomenul, že mnohé zmeny sa už dejú, máme mnohých výborných pracovníkov, ale... základné zmeny sú stále potrebné a možné. Lebo trvalá reformácia je predpokladom živej cirkvi.

Jednou takou možnosťou by mohlo byť individuálne zvestovanie evanjelia podľa príkladu Pána Ježiša, ktoré by sme mohli zaviesť celoplošné ako súčasť bohoslu-

žobného života. Podstatou takého zvestovania by bol Otvorený kostol, do ktorého môže vstupovať jednotlivec voľne. Vymedzený by bol len čas, hodina – rozsah je na diskusiu: Jeden až sedemkrát týždenne. Programom by bolo predovšetkým ticho na modlitby. Program by mohol byť spestrený tichou hudbou cez média a nosiče, bez kantora, príp. s kantorom, tichým čítaním žalmov, či textov – najlepšie tiež cez média a nosiče umiestnenými v kostole. To si v dnešnej dobe môže zabezpečiť každý. Samozrejme by tam mohol, aspoň občas, byť prítomný aj farár zboru – ako jedna z jeho pastoračných možností, či príležitosť na rozhovory.

Na laviciach by mali byť letáčky s modlitbami, ktoré môže použiť niekto, kto ma zaužívaný modlitebný život s napísanou modlitbou. Taktiež by tam mohli byť Biblie a spevníky.

Možno by to trvalo dlhšiu dobu, kým by sme si zvykli na takýto spôsob bohoslužobného života, ale stálo by to za to. Kostol by ožil, mohol by sa stať (v každej – aj najmenej dedinke, ale najmä mestách) miestom stíšenia, prostriedkom na duševný relax a tak podobne. Možno by tam mohla vstúpiť aj matka s dieťaťom a kočíkom počas prechádzky, či starší alebo nemocný človek. Mohlo by to podnietiť, oživiť vzťah s Bohom. Iba ON a ja. Alebo skupinka a Boh. Bez oficiálnej kázne...

Možnosti je veľa. Každý farár by mal mať možnosti vytvárať priestor podľa svojich možností a predstáv. Možno by sa tam mohli stretávať aj skupinky ľudí k diskusii o Biblii či o živote okolo seba. Taká skupinka, alebo jednotlivec by mohli zanechať aj písomný odkaz, či otázku pre farára s adresou. Skupinové kresťanstvo by malo byť aj podľa apoštola Pavla základom bohoslužobného života (1Kor 12,12-31).

Možnosti je naozaj veľa. A mám taký pocit, že Pán Boh nám to aj ponúka, aj nás k takému spôsobu podnecuje. Snáď práve obmedzenými možnosťami zhrmažďovania – covidom.

Problémom by mohla byť služba a dozor kvôli votrelcom a vandalom, ale aj to je možné ľahko vyriešiť.

K spôsobom individuálnej zbožnosti patrí aj pastoračná činnosť. Verejná správa nás práve na ňu upozornila v súvislosti s covidom – základ. Kde je covid automat čierny, teda veľmi rozšírený, odporúča verejná správa nekonať spoločné zhromaždenia, ale iba pastoračnú činnosť. Táto činnosť by však potrebovala kvôli lepšej účinnosti dopĺňajúce úpravy. Jednou z nich by mohol, či mal byť denník pastoračnej služby, ktorý sa už svojho času pokúšal uplatniť biskup v.v. Július Filo. Žiaľ, neuspel – farári boli proti. Bolo by to asi potrebné zaviesť ako farárovu povinnosť. Denník by bol záznamom o každej pastoračnej návšteve a mohol by byť veľmi stručný: Meno rodiny a č. domu, dátum, hlavný problém, ktorý majú v rodine, napr. dcéra sa rozvádza, manžel je nemocný, alkoholizmus, deti proti rodičom ap., prečítaný text. Modlitba ako samozrejmosť. Bola by to veľmi dobrá pomôcka, pretože ľudská pamäť nestačí. Mohol by byť vedený v počítači. Po roku by farár len nazrel pred návštevou do denníka. Ideálne by bolo navštíviť raz za rok každú domácnosť. Ak je zbor priveľký, mal by farár dostať kaplána, alebo by si mal vytvoriť vnútro-misijný výbor a získať spolu-

pracovníkov. Poslúžiť by mohla aj Biblická škola. Získavanie a vzdávanie misijných spolupracovníkov farára by mala byť prioritná úloha farára a zboru.

Ďalšou možnosťou by mohlo byť rozšírenie činnosti MoS a Diakonie. MoS by malo byť v cirkevných zboroch aktívnou, priamo organickou súčasťou bohoslužobného života. V rodinách a malých krúžkoch – dve či tri rodiny a pravidelne. Diakonia tak isto by mohla dostať novú tvár. V každom zbore (ako jeho organická zložka) by mal vzniknúť aspoň malý krúžok žien (alebo aj mužov), ktorí by poslúžili tým, ktorí potrebujú pomoc, či radu, alebo len rozhovor (Sk 6,1-7). Táto služba by iste vyžadovala financie, ale to je pre živú cirkev vždy lepšia investícia, ako opravy starých budov.

Je len samozrejme, že takýto individuálny spôsob by nemal nahradiť doterajší bohoslužobný život, veľké nedeľné bohoslužby. Mal by to byť doplnok a inovácia, rozšírenie.

Možno aj nám sám náš Pán Ježiš hovorí: **Priblížilo sa Kráľovstvo nebeské, zmeňte zmysľanie a... spôsoby.** Údajne aj Luther – keď mu vyčítali, že nezanecháva pre cirkev pevné poriadky a dogmy – povedal, že keď daný či zavedený spôsob zvestovania evanjelia prestane byť účinným, musí existovať spôsob, ako ho zmeniť, inovovať. Uvažujme hľadajme, usilujme. Je zvláštna doba, zvláštna situácia, čo je zaiste Božím podnetom ku zmene.

Najhorším vírusom sveta je hriech a najúčinnjšou vakcínou Ježiš Kristus. Očkovaním krst a ďalším udrжанím zdravia vyučovanie a zvestovanie evanjelia.

Váš Jozef Grexa, ev. farár v.v.

MUSÍM SA NAJPRV POMODLIŤ...

Malé dievčatko muselo v nemocnici podstúpiť ťažkú a nebezpečnú operáciu. Keď malú pacientku položili na operačný stôl, prv ako by ju priviazali, primár sa k nej prihovril takto: „Prv ako urobíme, aby si bola zdravá, musíš tu zaspieť.“ Týmito slovami ju pripravoval na narkózu. A malá pacientka na to odpovedala: „Dobre. Ale keď mám zaspieť, musím sa najprv pomodliť, ako to doma robievam pred spaním.“ A pomaličky si na operačnom stole kľakla a zložila si ruky na modlitbu a nahlas, vlastnými slovami sa modlila: „Milý Ježiš, teraz mám zaspieť. Daj mi taký spánok, aby ma títo dobrí ujovia a tety uzdravili. Pomáhaj mi, aby som sa zo spánku prebrala zdravá a svieža. A poteš, Ježiš, moju mamičku aj otecka.“ V tej chvíli sa oči prítomných lekárov a sestier zarosili slzami. Ako keby sa čosi dotklo ich srdca. A jeden z lekárov neskôr povedal: „Večer po tej operácii som sa po tridsiatich rokoch prvý raz pomodlil a odvtedy sa modlievam každý deň, a to takým spôsobom, ako naša malá pacientka na operačnom stole: na kolenách, nahlas a vlastnými slovami. A odvtedy som iným človekom.“

anonym z internetu

Most zmierenia

Dvaja bratia žili v susedstve. Bok po boku obrábali polia, požičiavali si navzájom rôzne náradia, delili sa o úrodu a majetok. Všetko sa začalo malým nedorozumením, kedy si mladší myslel, že starší si vzal viac úrody. Neskúmal skutočnosť, ale zaumienil si, že on má pravdu a tak spolu časom prestali hovoriť.

Raz ráno na dvere staršieho brata niekto zaklopal. Keď otvoril dvere, uvidel muža s tesárskym náradím. „*Hľadám na niekoľko dní prácu*“, povedal cudzinec, „*možno potrebujete na svojej farme urobiť nejaké opravy a úpravy a môžem vám s tým pomôcť...*“.

„Áno, mám pre vás prácu“, povedal starší brat. „*Pozrite sa na druhú stranu potoka; vidíte ten dom a statok? Žije tam môj mladší brat. Ešte do minulého týždňa sa tu rozprestierala nádherná lúka, ale brat upravil koryto potoka tak, aby tiekol medzi nami a rozdelil tak pozemky. Urobil to preto, aby ma nahneval, ale ja mu vyvediem niečo ešte horšie. Pozrite sa, tu je kopa dreva. Chcem, aby ste postavili*

plot vysoký dva metre, brata už nikdy nechcem vidieť.“

Tesár odpovedal: „*Myslím, že situácii rozumiem.*“

Starší brat pomohol mužovi pozbierať potrebný materiál a na zvyšok dňa odišiel s celou rodinou do mesta na nákupy. Keď sa večer vrátil, tesár mal prácu hotovú.

Farmár ostal stáť s ústami otvorenými dokorán a nechápavým pohľadom. Nestál tam žiadny dvojmetrový plot. Namiesto neho sa cez potok tiahol most, ktorý spájal obidve farmy. Bola to jemná práca, ktorá nádhorne zapadla do panorámy krajiny.

Vtedy vyšiel v ústrety obom mužom mladší brat, objal svojho staršieho brata a povedal: „*Si vzácny brat. Postavil si most – po tom všetkom, čo som ti povedal a urobil...!*“ Bratia sa objali a odpustili si. Keď videli, ako si tesár zbiera svoje náradie, prosili ho, aby ostal, ale on im odpovedal: „*Rád by som zostal, ale musím ešte postaviť veľa mostov!*“

anonym z internetu

Pre ľudí, ktorí nemôžu do kostola, lebo nie sú zaočkovaní

Cítim s Vami. A Pán Ježiš tiež. On prišiel k učeníkom, keď odchádzali do Emauz (Lukáš 24).

Modlím sa, aby ste Ho vnímali čo najviac a boli Mu dobrým chrámom: „***Alebo či nevíete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji?***“ (1 Kor 6,19).

Príkaz odborníkov má chrániť toto telo. Keď telo neznesie vakcínu s kúskom vírusu, o čo menej by znieslo vírus celý? Chráňte sa pred ním a užívajte si spoločenstvo s Kristom, kdekoľvek ste. A keď epidémia skončí, opäť sa vrátite do spoločenstva plní optimizmu z Krista, ktorý dáva vieru a zachraňuje nás pred reptaním. Verím, že Vaše ústa sú plné úcty a nádeje.

Peter Dubec

ODKAZY VEDENIA MOŠ

❶ Drahé sestry a bratia. Po minulé roky bývalo zvykom, že v poslednom čísle nášho časopisu, na konci kalendárneho roka, budú bližšie a podrobnejšie informácie a plánovanej **výročnej konferencii nášho Modlitebného spoločenstva**. Celý uplynulý rok nám ukázal, že naše plány, aj tie najlepšie, sa môžu veľmi rýchlo ocitnúť v ruinách. Po zväžení a modlitbách sme sa rozhodli, že plánovaná jarná konferencia nebude. Modlíme sa za múdrosť a správne rozhodnutia do ďalších mesiacov.

Žehnám vám všetkým, aby sme vytrvali v modlitbách. Nedovoľme krízam, tlakom a diabli, aby nás vzdialil od toho najpodstatnejšieho – od našej modlitebnej komôrky. Tam sa víťazí. Vieme, že náš boj nie je „proti krvi a telu, ale proti duchovným mocnostiam.“

Ostaňme verní a vytrvalí, nech sa v tomto čase skúšok oslávi Pán Ježiš Kristus cez našu vernosť, horlivosť a dôveru.

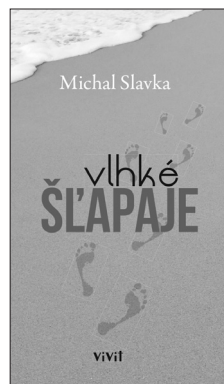
S úctou Stanislav Kocka

❷ **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoŠ ECAV najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

❸ **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena a 4,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoŠta) treba poslať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo

ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032 (0182667032/0900). V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Ľuboslavovi Beňovi.

❹ S pomocou Pánovou sme pripravili zbierku duchovných básní brata Michala Slavku: **Vlhké šlapaje** – povzbudenie k vrúcnejšiemu vzťahu k Pánovi; 160 strán. **2,50€+poštovné**. Objednávky vo ViViTe.

❺ Vďaka aj Vaším modlitbám je už **Tesnou bránou 2022** skoro vypreddaná. Prosíme Pána o požehnanie jej čitateľov.

❻ Do Nového občianskeho roka 2022 **prajeme** všetkým našim členom i čitateľom tohto nášho MoŠta **požehnanie** nášho nebeského Pána, aby sme všetci počas neho boli jasným svetlom tomuto svetu a slanou solou tejto zemi!

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoŠ:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Kravé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin